

1980

Київ

№ 14 (1080)

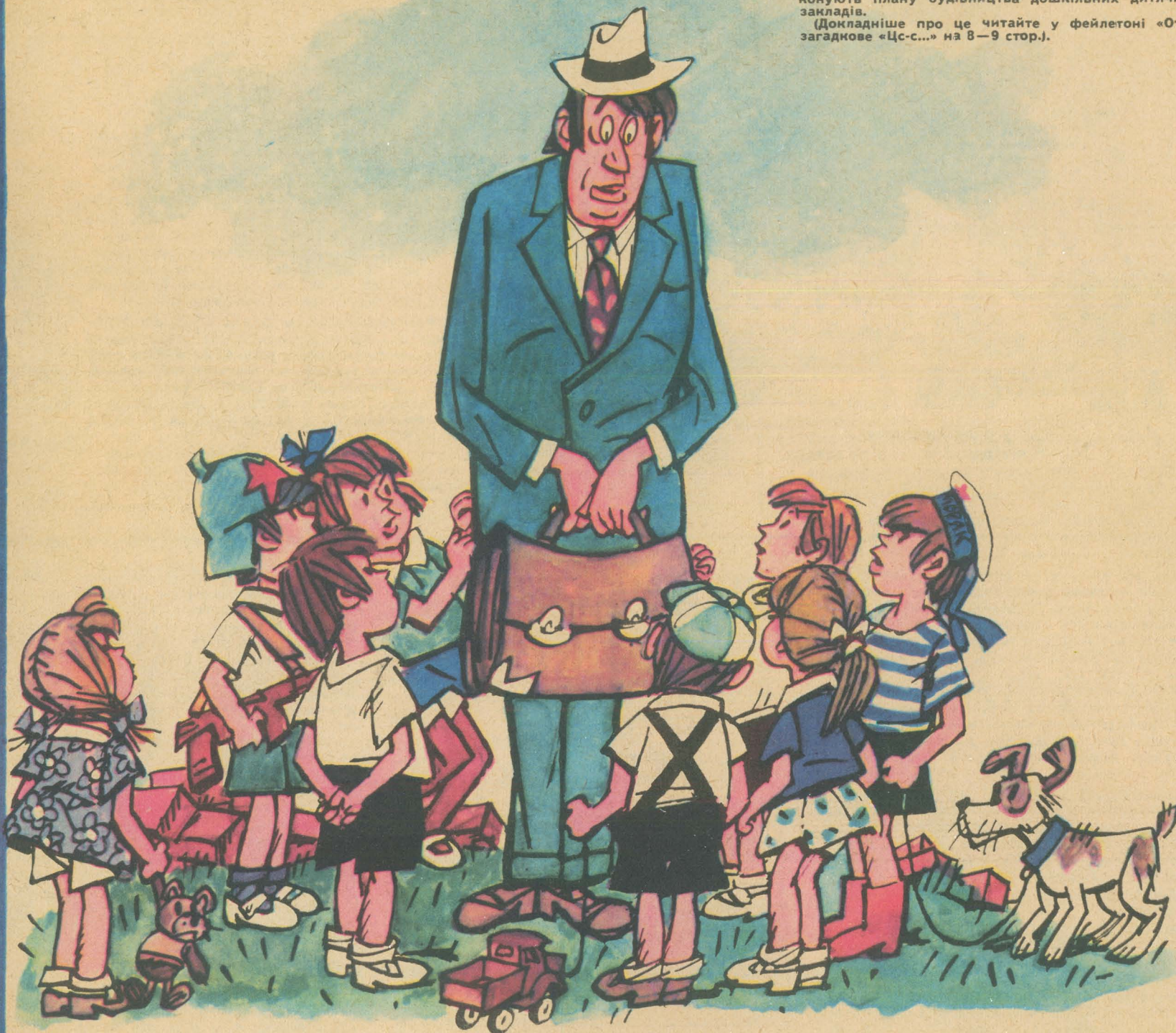
Ціна номера 20 коп.

ДІТЯРИВ

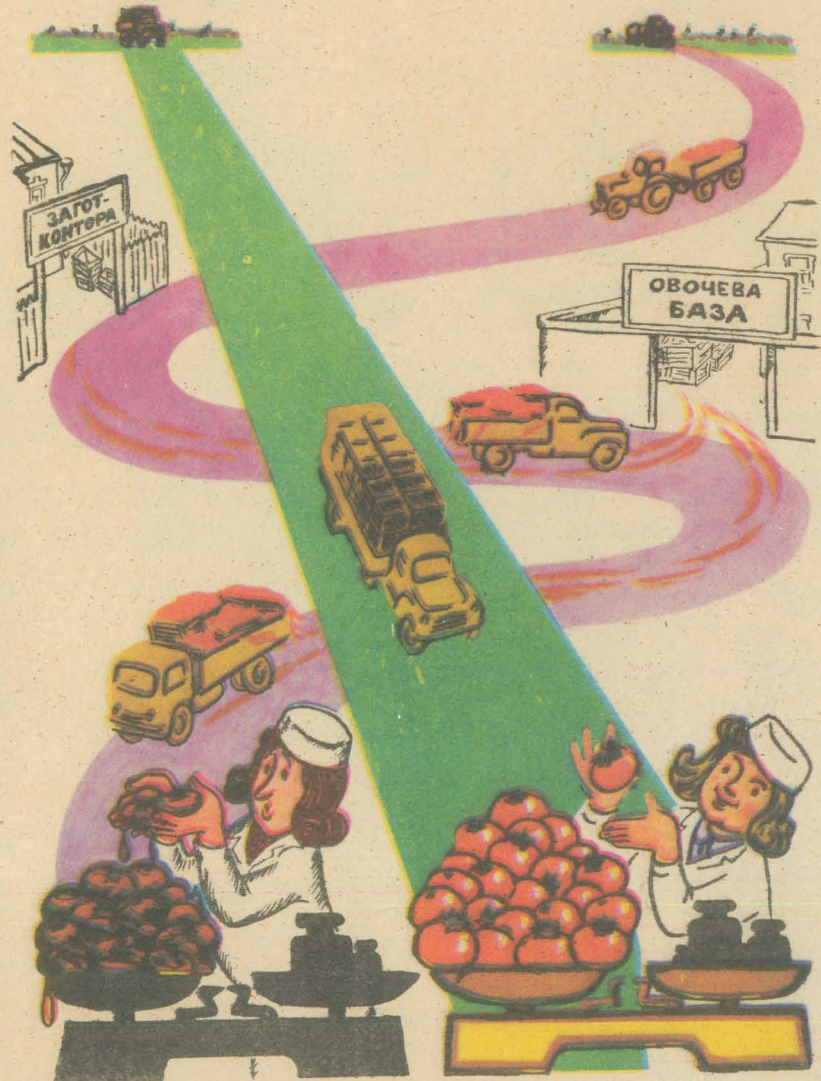
Мал. В. ГЛИВЕНКА

У місті Хмельницькому вже тривалий час не виконують плану будівництва дошкільних дитячих закладів.
(Докладніше про це читайте у фейлетоні «Оте загадкове «Цс-с...» на 8—9 стор.).

— Дядю, ви ж обіцяли швидко будувати нам ясла і садочки.
— А я, любі дітки, від свого слова не відступлюся: обіцяв, обіцяю і буду обіцяти!

Художник І. ФРІДМАН
Видавництво «ПЛАКАТ», Москва.

Ідуть овочі зигзагом,
В магазині ж — діло швах...
Треба з поля до продмагу
Вже знайти пряміший шлях.

Дуже Перче!

Звертаюсь до тебе з надією, що ти зарадиш моєї біді.

Працюю я шофером у ПМК-148 тресту «Суми-водбуд». Не раз я був свідком, як мої товариші по роботі мучаться з двигунами, полагодженими Крелевським ремонтним заводом, що на Сумщині. Але нещодавно і сам зазнав лиха, одержавши двигун з ремонту. В перший же день він аийшов з ладу. Відвезли двигуна назад на завод. Чекати, правда, довелося недовго, усього три дні, а відпрацював двигун два тижні. Тепер везтимемо його втретє.

Отож я і прошу тебе, друже Перче, поцікався у директора Крелевського заводу, чи хоч за третім разом дадуть вони йому лад!

А. КОМЛИК.

Я чув, що карась — риба живуча. В скрутку хвилину вона може заритися в муляку і перечекати там до кращої пори. І все-таки, порівняно з іншими карасями карась, що мешкає в ставку робітничого селища Довбиш, що до живучості унікальний.

Кілька слів про ставок. Він невеликий. Викопали його влучно мешканці селища ще з тридцяти років. За два десятиліття років тому усією селищною громадою його почистили. І ставок віддачував людям непоганим карасичим кльовом.

Нині на цьому місці не ставок, а калюжа. Взимку вона промерзає до дна, влітку в ній замість води — якась смердюча рідина, що витікає з відстійників. І що ти думаєш: час від часу котромусь із затятих хлопців-рибалок вдається вивудити карася. Можеш уявити собі, Перче, скільки б його тут розвелось, якби у ставка знайшовся добрий господар!

Жителі селища.
Усього 21 підпис.

Баранівський район
Житомирської області.

Ти не знаєш випадково, які літературні дефіцити можна буде виміняти на макулатуру в наступному році? Цьогорічні абонементи мене не цікавлять, бо ще не маю необхідних 20 кілограмів паперу, але через кілька місяців, напевно, матиму. Дякуючи керівництву виробничого об'єднання «Укрелектроремонт», з яким наш завод давно і плідно листується. Плідно в тому розумінні, що мої запаси макулатури постійно збільшуються.

Річ у тім, що наш завод щороку одержує ліміти на ремонт електродвигунів. Друге життя в них мусять вдихати підприємства названого об'єднання. Щороку воно вимагає від нас масу різних паперів (специфікацію, дані про обсяг робіт, проекти договорів і т. д. і т. п.), їх ми своєчасно надсилаємо, не шкодуючи паперу. Проте за весь цей період жодного електродвигуна нам не полагодили і, напевно, не полагождать у найближчому майбутньому. Тільки й користі з тих лімітів, що макулатура!

П. МАРЧЕНКО,
голова групи народного контролю
Малинського каменедробильного заводу
Житомирської області.

Опинилися ми в ситуації, коли бачить око, та зуб не бере. Одержала наша база від Криворізького коксохімічного заводу вагон сульфату. Номер вагона — 2486531. Звичайно, ми звикли всіх заходів, щоб цей елік-сир родючості якомога швидше потрапив на поля: викликали з колгоспів транспорт і людей. Проте у вагоні замість сульфату було щось тверде, мов граніт. Виколупувати його довелося ломом і кирками. Сім потів із вантажників зійшло, і все марно.

Про неяснісінькі вантажі ми повідомили дирекції заводу, попросили вислати представника. Але дирекція відмовчалася. Невже добитися від керівників цього підприємства відповіді так же важко, як і авантажники їхню продукцію!

В. ПРОКОПЧУК,
директор бази Кілійського
об'єднання «Сільгоспхімія»
Одеської області.

Як ти вважаєш, це правильно, коли доводиться платити гроші за те, чого немає!

Скажімо, Іллінецький лісгоспзгач ще в жовтні 1978 року перерахував районному вузлу зв'язку півтори тисячі карбованців за телефонізацію лісових кордонів. За зв'язківці оперативно проклали кабель, але далі цього діло не пішло. І ось уже скоро два роки лісгоспзгач не може переко-нати начальника райвузла В. Т. Катрагу, що нам потрібні телефони, а не кабелі у землі.

Коли вже державна організація не може розвуршити Василя Тихоновича, то чи варто дивуватися, що і я марно добиваюся від нього бодай словечка. Півтора року у мене на

квартирі не працює телефон, кінче необхідний мені для роботи. Звертався я неодноразово до місцевого відділення зв'язку, писав особисто т. Катразі, був на прийомі в начальника цеху зв'язку М. С. Бондаря, а досяг лише того, що в грудні минулого року одержав повідомлення про те, що «при несплаті заборгованості телефон буде відключений».

Можє, Перче, з твоєю допомогою лісгоспзгачу і мені особисто пощастить встановити який-небудь зв'язок із начальником Іллінецького рай-вузла зв'язку В. Т. Катрагою.

І. ПАЩЕНКО,
лісничий Дашівського лісництва
Іллінецького району Вінницької області.

Допоможи нам припинити тари-бари навколо тари. Наше управління виробничо-технічної комплектації (УВТК) тресту «Дзержинськбуд» одержує чимало матеріалів у бочках та інших тарі невеликими партіями. Надсилає їх нам Дніпропетровське УВТК Головабудпостачу Мінважбуду УРСР, а його, в свою чергу, забезпечують безпосередньо заводи-виробники.

Порожню тару, як відомо, потрібно повертати, інакше заводи припинять постачання. Раніше було просто. Бочки ми здавали залізничці, а вона переправляла їх підприємствам. Але з першого квітня минулого року залізничники дрібні партії вантажів не приймають. Нам же відправляти грузики з однією порожньою бочкою, скажімо, у Харків чи ще кудись нерентабельно.

Залізничники підказали нам вихід: усю тару адресувати на ту базу, звідки одержано матеріал. Там вона збиратиметься крупними партіями. Набереться її вагон — можна відправляти.

Проте Дніпропетровське УВТК під усілякими приводами відмовляється брати на себе цей додатковий клопіт. Нині склалася така ситуація: заводи не одержують від нас тару і відмовляються давати готову продукцію та ще й штрафами докинують. А ми ту тару не можемо повернути. Виходить замкнене коло. І нікому до цього немає ніякого діла.

А. ТУКАЛЕВСЬКИЙ,
головний інженер УВТК
тресту «Дзержинськбуд»
Дніпропетровська область.

ПРОСТА ІСТИНА

Ехе-хе, ну, чому я не сокіл, чому не літаю? Окинув би поглядом з висоти пташиного польоту панораму будівництва Південно-Української атомної електростанції і, окрилений, заходився б римувати тонни і мільйони або утнув би щось ліричне про очі дівочі, власниці яких демонструють на об'єктах АЕС зразки трудової звитяги. Інакше б і бути не могло, бо розмах робіт справді вражає: тягнеться до сонця не тільки хитро-мудре громаддя самої електростанції, віддалік, у степу, наче гриби після дощу, з'являються дев'ятиповерхові будинки майбутнього міста енергетиків.

Одначе дістався я сюди не повітрям, а наземним транспортом, і тому мав можливість спостерігати очі дівочі безпосередньо, а не в уяві. І був дуже здивований, помітивши, що деякі з них не випромінюють натхнення, а навпаки — чимось заклопотані і навіть сумні.

— Що трапилося, очі дівочі? — питаю. — Чом такі сумні?

— Як же нам не сумувати, як же не засмучуватися, — відповідають карі очі, — коли одержали ми квартиру в будинку № 7, а там ліфти не працюють, сміттєпровод не закінчений, шви між панелями течуть, вентиляції в санвузлах немає і стіни через це покрилися пліснявою, малярні роботи виконані так погано, що далі нікуди...

— А в нашій квартирі і підлогу треба перестеляти, — поскаржилися очі сині, — і холоднеча взимку та ранньої весни була, наче в холодильнику...

— А ми... А в нас... — залунало звідусіль, і стало зрозуміло: навіть якби я мав крила, то все одно довелось б спускатися з небес на грішну землю, щоб задати відповідальним будівельникам далеко не ліричне запитання: як поєднати

їхню турботу (на словах, звичайно) про людей з неприхованим бракоробством?

Я живий прикметник «відповідальним» і сумніваюся, чи правильно. Про яку відповідальність, скажімо, товариша Носка може йти мова, якщо на очолюваному ним домобудівному комбінаті № 4 (а це саме він зводить житло) бракоробство процвітає не лише на об'єктах, а й безпосередньо в цехах. Залізобетонні плити і перекриття випускаються з багатьма дефектами, однак їх везуть на будівельні майданчики, монтують, і нікого не мучить совість.

Щоправда, теоретично на шляху цього потоку халтури стоїть, так би мовити, потужний фільтр: управління капітального будівництва АЕС на чолі з товаришем Соседенком, яке повинне, в свою чергу, горою стояти за високу якість робіт не лише на об'єктах електростанції, а й на так званих об'єктах соціалитпобуту. В цьому управлінні є заступник головного інженера тов. Кузнєцов, прямий обов'язок якого, — стежити, щоб новоселам не дісталася жодна молекула будівельного браку. Про те, як заступник головного інженера справляється зі своїми обо-

в'язками, ви вже певну уяву маєте. Додам лише, що, приміром, на будинку № 49 стінові панелі монтувалися на розчині пониженої марки, якість робіт не витримувала ніякої критики і тому шансів на те, щоб стати «довгожителем», будинок № 49 не має ніяких. В усіх без винятку приймальних актах стоїть оцінка «добре», однак природні опади у вигляді дощу та снігу начисто її спростовують. Про благоустрій територій я вже й не кажу.

— Як же ви, товариші шановні, дійшли до життя такого? — для годиться поцікавилися дозорці, бо ж відомо, якою може бути відповідь на подібне запитання. Як правило, товариші шановні висипають перед вами цілий лантух «об'єктивних» труднощів, щоб ви переконалися: в їхніх умовах будинок з перекособоченими панелями, дверима, що не зачиняються, і вікнами, що не розчиняються, — це не нехлюйство, а трудовий подвиг, за який треба морально і матеріально заохочувати.

— От скажіть, що краще: їздити на роботу за двадцять кілометрів чи мати квартиру під боком? — заганняють на слізке шановні товариші.

— Звичайно, краще квартира під боком, — відповідаю.

— От бачите! — радіють шановні товариші. — Головне для нас — забезпечити людину дахом над головою. А от коли дамо державі промисловий струм, коли розв'яжемо собі руки, тоді ми як наляжемо на якість, як наляжемо!

Знайомо пісня, чи не правда? Дайте, мовляв, лише строк і не ляте нині. А там буде видно. А воно й так видно, що бракоробство і безвідповідальність процвітають там, де з ними звикли, де їх терплять. І не треба мати соколиного зору, щоб розгледіти цю просту істину.

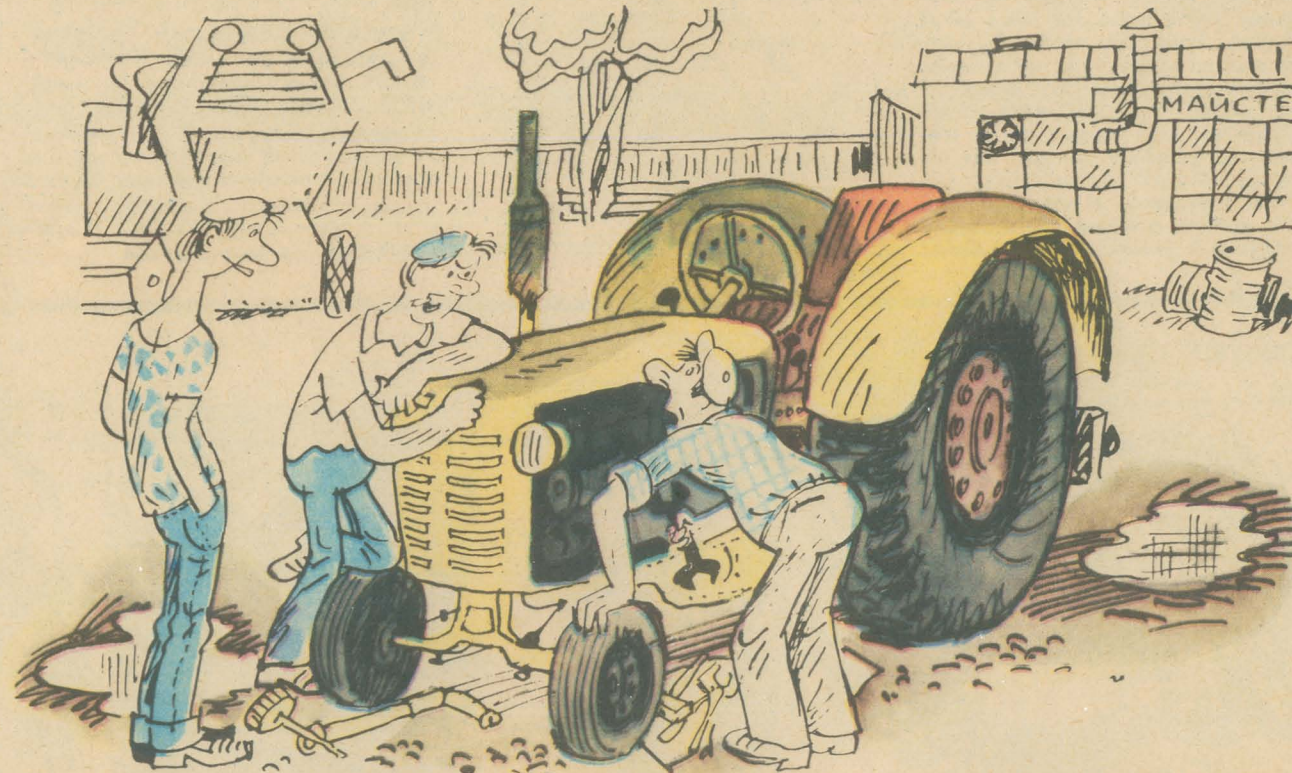
В. БОНДАРЕНКО.

Миколаївська область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Відверто нажучи, Дитков В. П. не любив перероблятися. Навпаки, від роботи він просто ухилявся. А коли довелося йому трудоваштуватися, то він став більше пркдивлятися, де і що погано лежить, щоб поцупити і накивати п'ятами. Саме тому Красноградський нарсуд [Харківщина] й оголосив його розшук. Та ухилявся Дитков не лише від роботи, злісно ухилявся він і від сплати аліментів. Отож розшукувала його і колишня родина. А Дитков наче крізь землю провалився. Про це редакція одержала листа.

У цій справі Перець звернувся до прокурора Красноградського району М. А. Гайсинського. Як повідомив тов. Гайсинський, нині Диткова В. П. таки знайшли і притягли до кримінальної відповідальності. Вироком народного суду Красноградського району за крадіжку соціалістичного майна та несплату аліментів його засуджено до позбавлення волі строком на 4 роки з утриманням у виправно-трудовій колонії суворого режиму.

— А може, врізати чим-небудь по ньому, як по телевізору, — дивись, і заведеться...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Хоч борщ цього практиканта нікуди не годиться, але хлопець, видно, кмітливий. Недовкладає у котел рівно стільки ж, як і шеф-кухар.

ПІД КРИЛЬЦЯ

Спеціалісти потрібні всюди. Тобто не лише у столицях та обласних центрах, не лише на промислових гігантах, чия слава гучна і стійка, але й у селищах, вибачайте, не дуже міського типу, й на підприємствах, які передовими і популярними поки що не назвеш. Ось ця обставина деяких випускників учбових закладів буквально шокує. Причому до такої міри, що вони часом зовсім втрачають інтерес до спеціальності, опануванню якої віддали чотири-п'ять років молодого життя.

Звичайно, трудитися, наприклад, механіком у плавальному басейні дещо простіше, ніж гірничим майстром у шахті. Хоча зарплата, природно, не та, але ж зате й труднощі зовсім не ті. Коротше, заживши усі «за» і «проти», випускник гірничого факультету Донецького політехнічного інституту В. Дмитрієв не поїхав за призначенням на шахту в об'єднання «Макіїввугілля», а подався в механіки спортивного комбінату «Динамо».

Перекваліфікувалися й вихованці Донецького гірничого технікуму Віктор Корнієнко, Анатолій Стеценко і Микола Кузьмин. Маючи направлення в об'єднання «Добропільвугілля», вони влаштувалися неподалік од дімків: Віктор і Анатолій — електромонтерами на бавовняному комбінаті, а Микола — слюсарем у спеціалізованому ремонтно-будівельному управлінні тресту «Укрпромбуд-ремонт».

Ми вже давно, товариші, звикли, що молодість — це потяг до самостійності, прагнення утвердити себе, бажання бути там, де важче. Та, як бачимо, трапляється й навпаки. Іноді молоді спеціалісти виявляють справжні чудеса винахідливості, аби лиш вирватися з місця призначення.

Випускниця Слов'янського хіміко-механічного технікуму Тетяна К. самовільно покинула роботу на Балаківському хімізаводі й оперативно прибула в Донецьк, де й влаштувалася лаборанткою. На бесіді в прокуратурі, куди Тетяну викликали у зв'язку з тим, що наполохали її знанням заводчанин оголосили розшук, вона розповіла зворушливу історію нещасливого кохання, через яке вона й покинула роботу. Зате батько молоді спеціалістки тут же назвав іншу причину: начебто Тетяна має доглядати його. У такому разі незрозуміло: чому ж вона оселилася в Донецьку, а не в селі, де живуть

батьки і яке знаходиться у Волноваському районі?

Подібних прикладів вистачає. Деякі надто турботливі татусі й матусі, а також і бабусі з дідусями глибоко переконані, що наше народне господарство не постраждає, коли їхні улюблені чада не поїдуть на периферію, а лишаться у них під крильцями. І чада цим широко й не безуспішно користуються.

— Майте на увазі: мені все одно де працювати. Любите мене, так робіть щось, а ні — поїду з ваших очей і... І нарікайте на себе! — пригрозив своїм рідним 25-річний випускник політехнічного інституту Віктор Б.

Ті налякалися такою жакливою перспективою, і Вікторів дідуся — людина відома й авторитетна в місті (із співчуття до його похилого віку та слабкого здоров'я не називаємо прізвища) — виклопотав сповненому сил акселеративі посаду в Донецьку і дозвіл не їхати за призначенням.

Природно, коли рідні беруть відповідальність на себе, то чадо з себе будь-яку відповідальність знімає. І ось уже Віктору Б. не подобається й робота в Донецьку, і звертунуться до рідних нехайно відправляють його в одну з гірських республік — за місцем мешкання матері, — де він влаштується на будівництві, котре до розробок підземних родовищ має, зрозуміло, дуже далеке відношення...

Як розуміють читачі, таких от Вікторів серед випускників вузів і технікумів небагато. Але, на жаль, і не так уже й мало, щоб мовчати про них.

За даними Міністерства вугільної промисловості УРСР, з 283 випускників Ровеньківського гірничого технікуму до місця призначення не доїхали дев'яносто, з такої ж кількості фахівців, що вийшли зі стін Донецького гірничого технікуму, — вісімдесят сім, із 166 власників новеньких дипломів Сніжнянського гірничого технікуму — 53, із 140 молодих спеціалістів Криворізького гірничорудного інституту — 16 і т. д. При

чому треба врахувати, що майже всі ті, хто не доїхав до місця призначення, були направлені саме на периферійні шахти, де особлива нестача спеціалістів. Отож подібні пустощі юних фахівців не такі вже безневинні, оскільки завдають народному господарству цілком відчутних збитків. Не буде зайвим нагадати, що навчання однієї людини у технікумі коштує державі в середньому 3,5 тисячі карбованців, у вузі — вдвічі більше.

І тут, очевидно, варто сказати кілька слів на адресу керівників і начальників відділів кадрів підприємств і організацій, які, порушуючи трудове законодавство, чомусь охоче йдуть назустріч протекціям, особистим проханням, приватним дзвінкам.

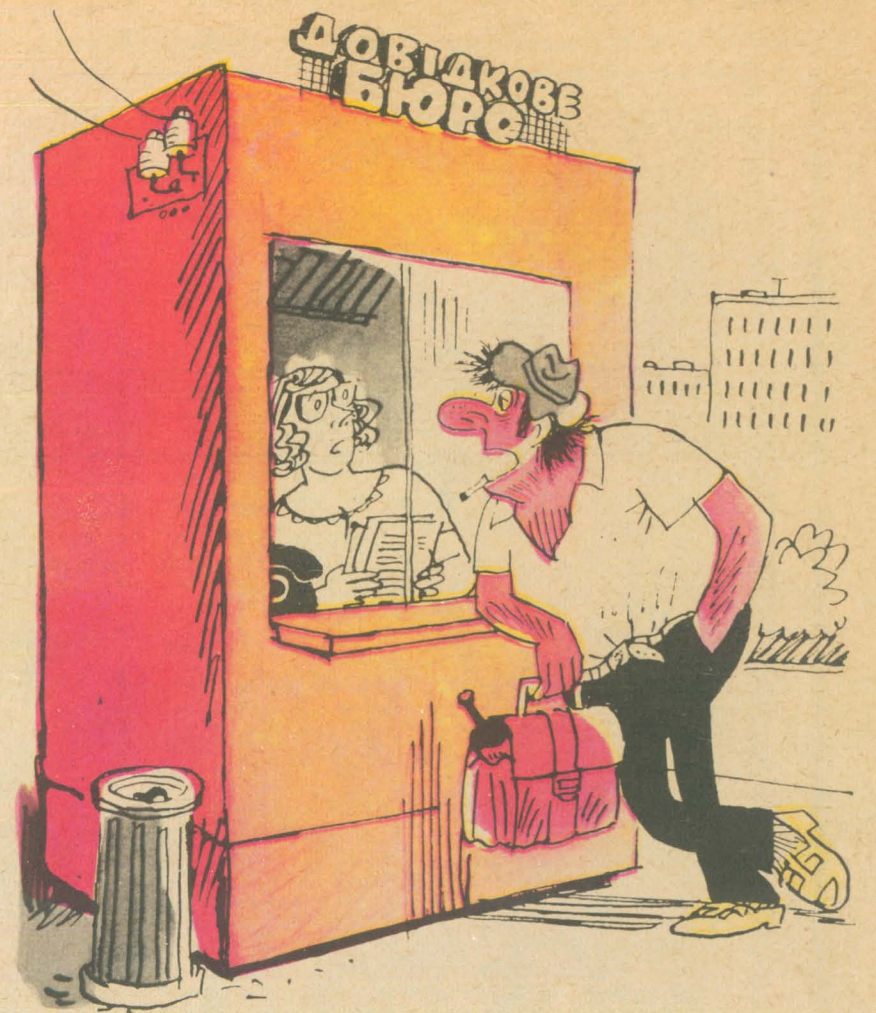
Директор спортивного комбінату «Динамо» т. Бережний, під керівництвом якого гірничий інженер В. Дмитрієв опановував сантехніку, виправдувався тим, що будучи то не знав про його призначення на шах-

ту. Таке ж вичерпне пояснення дали й керівники Донецького коксохімічного заводу, куди прийняли — навіть без трудової книжки — Тетяну К., і бавовняного комбінату, де влаштувалися монтерами В. Корнієнко та А. Стеценко. Начальник спеціалізованого ремонтно-будівельного управління т. Корж аргументував прийом на роботу слюсарем спеціаліста з гірничої електромеханіки М. Кузьмина гострою нестачею слюсарських кадрів.

Як на мене, то за всіма цими поясненнями стоїть одне: бажання догодити і приятельським стосункам, і короткочасним відомчим інтересам...

А тим часом новенькі дипломи одержала ще одна велика група випускників вузів і технікумів. Куди подуться вони? Чи всі вчинять так, як велять обов'язок і совість, чи, може, й серед них знайдуться бажані перекваліфікуватися, аби лиш утриматися під теплими батьківськими крильцями?..

С. КУЗІН.

— Підкажіть, будь ласка, де тут найближчий витверзник?

АФОРИЗМИ

- Чи мають лизоблюди моральне право піднімати голови вище краю тарілки?
- Середня тривалість життя зростає, середня тривалість безсмертя — падає.
- Усе тече... Але болота про це не знають і спокійно вкриваються ряскою.
- Крила Пегаса не залежуються на прилавках.
- Якби люди перетворилися на богів, дал звів настав би на землі рай.
- Природа — храм, у який екскурсантів майбутнього пускатимуть виключно по квитках.

Леонід НЕФЕДЬЄВ.

м. Київ.

МУЛЬТИК ПЕРЦЯ

— Часом ми його просто не помічали...

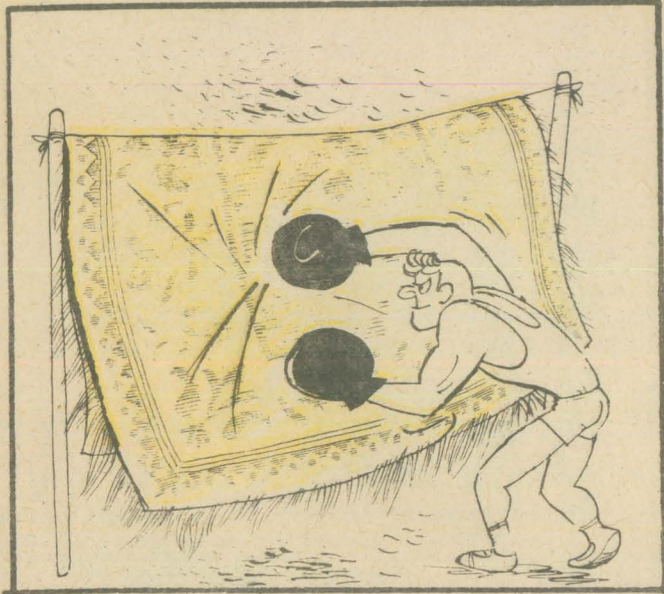
— Він був такий чутливий і добрий...

— З ним можна було б іще працювати...

— Тепер ми знаємо, яким дорогим він був для нас...

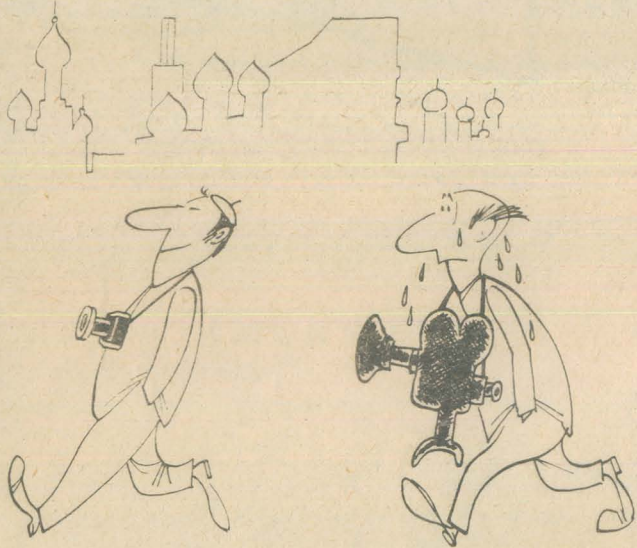
— Мир прахові твоєму!..

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

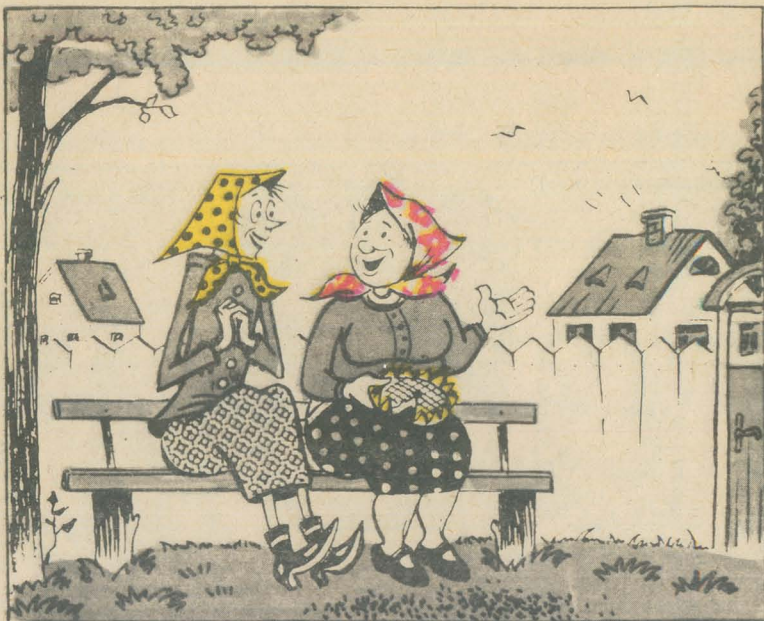
Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

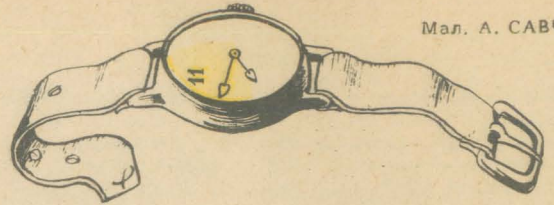
Мал. А. ВОРДУНІСА

— Посидь іще, Степанівно. У людини, як кажуть, майже двісті тридцять кісток. А ми перебрали у мого сусіда лише якихось півсотні...

Мал. А. САВЧУКА

Годинник для любителів хильнути.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

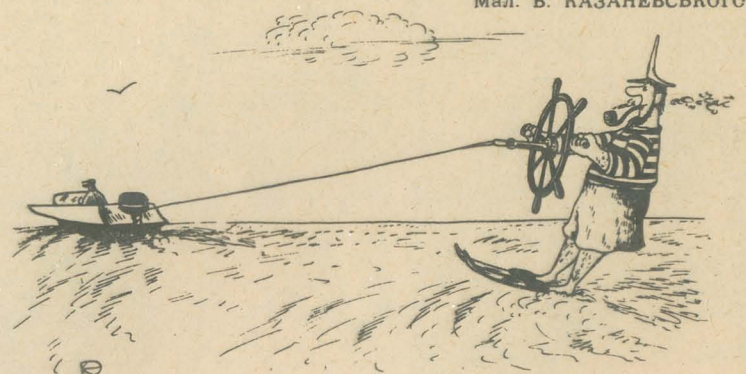
За звичною.

Мал. Є. МИЛУТКИ

— А де сірники?

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Приходячи на роботу, директор мукачівського ресторану «Латориця» Григорій Арсенович Киян зупинявся біля буфету та осудливо хитав головою. Похитавши кілька хвилин, докірливо промовляв до буфетниці:

— Щось погано ви, Ярош, працюєте останнім часом. Недоліків у вас набагато більше, ніж це потрібно для нормальної роботи нашого славного закладу. Доведеться, мабуть, подумати про заміну.

ВІРУС ТЕЖ ПОДИНОКИЙ

— А що саме погано? — виявляла нездорову цікавість Л. Ярош.

— То довго перелічувати. Самі мусите знати. Одне слово, треба рішуче поліпшувати.

— Я стараюся...

— Погано стараетесь.

— А що треба ще зробити?

— Думайте! Я не люблю стримувати ініціативу підлеглих. Думайте!

Буфетниця подумала-подумала та й вирішила виплачувати директору по п'ятдесят карбованців щомісячно. Начебто додаткову оплату. І сама не зчулася, як робота її різко поліпшилася. Принаймні, зауважень з боку Кияна більше не надходило.

Офіціантки А. Манукян та М. Югас теж несподівано виявили, що якість їхньої праці різко підвищилася після того, як вони акордно презентували Григорію Арсеновичу по 150 карбованців. А до того чи не щодня директор указував на хиби в їхній офіціантській діяльності.

Не ігнорував Г. А. Киян і інших своїх підлеглих. Лоточницю В. Алмаші пообіцяв зробити буфетницею. Обіцянка коштувала їй сто карбованців. Офіціантка М. Іванова вручила своєму керівникові значну суму за те, що він узявся владнати конфлікт, котрий якось виник у неї з відвідувачами.

Отак, одних шантажуючи, іншим щось обіцяючи, директор систематично збирав з підлеглих податки у вигляді, даруйте на слові, хабарів.

Якби Г. А. Киян свого часу поділився власним досвідом з Владиславом Костянтиновичем Гладковим, то останній, хоч він за віком помітно молодший, либонь, зауважив би:

— Ехе-хе, Григорію Арсеновичу, незугарно дієте! Неоковірно якось. Навіщо ж так грубо шантажувати?!

Він, Гладков, працюючи головним інженером Закарпатського облуправління побутового обслуговування населення, поводить себе дещо делікатніше. Коли, приміром, працівникам фабрики «Реммбл» було виділено премії за впровадження нової техніки, то Владислав Костянтинович покликав директорів підприємства М. Ю. Вуксті та поцікавився:

— Одержали премію?

— Угу. Одержав. Спасибі, що постаралися для нас.

— Та вже старався, як міг. Тільки я, майте на увазі, працюю не за спасибі.

— Хто ж того не розуміє?! Коротше, скільки?

— На разі сто п'ятдесят потрібно... Тільки то не мені... Комісія має приїхати... чи то делегація якась... Одне слово, мені доручено...

— Вловив! Не з дурнем говорите!

Директор викликав до себе премійованих майстра Е. Штефка та бригадира Л. Фельдгазі, пояснив їм, що начальство матиме непередбачені видатки і його, начальство, слід виручити... якщо, звісно, товариші бажать і в майбутньому одержувати премії. Товариші, виявилось, бажали і в майбутньому. А тому виділили з одержаних премій по 50 кеєрбе. Додавши ще п'ятдесят із своєї, Вукста попростував на площу Возз'єднання, де й вручив Гладкову зібрану суму.

Згодом Владислав Костянтинович пояснював, буцім ті гроші витратив на оплату дружньої вечері з делегацією, що приїхала за досвідом. Однак перевірка показала, що за ту вечерю Гладков ні копійки не заплатив, розплачувалися інші її учасники.

Напустив, одне слово, туману. Щоб, значить, і гроші собі взяти, і цнотливість зберегти.

Іншим разом, коли той же Вукста одержав премію за підсумками соціалістичного змагання, Гладков зажадав сорок карбованців, котрі нібито потрібні для придбання залізничних квитків якимось приїжджим перевіряючим.

У начальника підпорядкованого побутовикам ремонтно-будівельного управління Сухана — після одержання будівельниками премій — Владислав Костянтинович вимантавив 110 карбованців буцімто на запчастини та бензин для службової автомашини. А директорів фірми побутових послуг «Смерічка» тов. Герженію вже нічого конкретно не розшифровував. Просто попросив компенсувати якісь видатки. Той вручив п'ятдесят карбованців. Так само і головний інженер Берегівського побутокombінату Й. Й. Надь, не розпитуючи, на що і за що, передав Гладкову сто карбованців.

Читач, мабуть, уже здогадався, що і Киян, і Гладков, котрі займалися систематичним хабарництвом, одержали по заслугах.

І зараз ідеться уже, власне, не про них. Обидва тягнули з підлеглих гроші систематично, протягом тривалого часу. Важко повірити, що це могло залишитися непоміченим, що про це не відали ні їхні керівники, ні громадські організації. Вочевидь, у названих установах просто панував дух примиренства та безпринципності.

Нехай із такими явищами ми стрічаємося, як той казав, інколи, подекуди, вряди-годи. Маю на увазі, з фактами, коли керівники, зберігаючи зовнішню респектабельність, займаються звичайним здирством, посилюючись на те, буцім вони мають якісь особливі завдання, обов'язки, потреби, про котрі наче і не прийнято вголос говорити. І ті утаємничені завдання та обов'язки нібито потребують витрат, не передбачених ніякими кошторисами. А тому, мовляв, ви, товариші підлегли, повинні це зрозуміти і витрати компенсувати, відшкодувати. Товариші підлегли розуміють та відшкодовують. Не задумуючись часто-густо над тим, що ці відшкодування є звичайними хабарями, за які ті, що дають, також несуть передбачену законом кримінальну відповідальність.

А заспокоїливі застереження про те, що подібні факти спостерігаємо лише «інколи» та «подекуди», мимохіть наштовхують на думку про вірус. Адже той клятий мікроб, коли заповзає в наш здоровий організм, також у загальній вазі людського тіла складає таку, вибачайте, мізерію, про яку навіть смішно говорити. Але згадаймо, що буває, коли він розмножиться та активізується... Ото ж то!

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Закарпаття.

Телеграфне Агентство Перця

НА СВИЖЕ ПОВІТРЯ

Найсвіжіше і найчистіше повітря з-поміж усіх закладів культури Вінницької області — безумовно, у клубі села Микулинці Літинського району. Таким воно стало відтоді, як із клубу торік зняли дах на предмет ремонту. І тепер мешканці села так і кажуть вечорами: «Годі вже сидіти дома. Пішли в клуб подихаємо свіжим повітрям!»

ПОЧУТТЯ ГУМОРУ — НА ВИСОТІ!

Якщо, купивши у магазині обнову, ви захочете ознайомитися з ярликом підприємства-виготовлювача і прочитаєте: «Запорізька фабрика головних уборів», нижче — «Труси, розмір 60, зріст 5, дата випуску — травень 1980 р.», — не спішіть із візитом до лікаря відповідного профілю і знайте: ви купили усе ж таки саме те, що й хотіли: жіночий бавовняний халат. Просто це адміністрація фабрики з таким чудовим почуттям гумору ставиться до представлення своїх виробів.

САНДАЛИ-П'ЯТИДЕНКИ

Усе ширше входять у наш побут речі, які випускаються комплектами по сім штук — на кожен день тижня окремо: наприклад, каблучки, деякі предмети туалету і т. д. Одеська азуттєва фабрика розпочала випуск чоловічих сандалів-п'ятиденків, розрахованих для використання лише протягом робочого тижня, після чого вони розповзаються по швах, і з понеділка треба взувати нову пару. Жителька села Виноградного Цюрупинського району на Херсонщині Поліна Григорівна Теленик не знала цього й тому придбала чоловікові й синам лише по парі сандалів кожного.

Природно, після п'яти днів носіння сандалів розлізлися, а навзамін узутти вже не було чого. Телеграфне Агентство Перця роз'яснює П. Г. Теленик і всім, хто ще не в курсі даної одеської новинки, що треба зараз купувати по дванадцять пар сандалів-п'ятиденків. Тоді їх якраз вистачить на все літо.

Мал. В. МИЛЕЙКА (Ленінград).

— Давно чекаєте?

«Єдиному привілейованому класу у нашій країні — дітям». (З таблички на Будинку дитини в м. Хмельницькому).

...Перше, що впало у вічі, — величезний фанерний щит: «До зачі лишилось... днів». Місце між «лишилось» і «днів» порожнє. Потім побачив чоловіка в спеодязі — на вигляд керівника середньої ланки — виконроба чи майстра. Привітався. Питаю:

— Тут будуються дитячий комбінат радіотехнічного заводу?

— А ви хто будете? — в свою чергу цікавиться він.

Представляюсь. Чоловік несподівано озирнувся повсебіч.

— Цс-с... — таємниче приклав пальця до губ.

Я нічого не зрозумів. Дивлюся на представника Хмельницького міськвн, з яким прийшли сюди. За всіма даними, будівельно-монтажне управління «Цивільжитлобуд» (комбінату «Хмельницькпромбуд») четвертий рік тут споруджує дитячий дошкільний заклад радіотехнічного заводу. Може, ми помилилися й попали на якийсь інший об'єкт?..

— Цс-с, — ще раз прошепотів чоловік і поспіхом поінформував, що справді тут будують дитячий комбінат на 340 місць. Здати його мали ще торік, але тепер ніби здадуть у другому кварталі цього року.

— Тільки навряд чи так вийде, — бідкається

чоловік, — бо начальник управління виробничо-технічної комплектації Богущев (їхнього ж комбінату) не забезпечив пиломатеріалами, фарбами, лінолеумом та іншим; крім того, тут ще морози з водопроводом, каналізацією, вентиляцією...

— Але цс-с, — знову приклав пальця до губ чоловік, — ви мене не бачили, я вам нічого не говорив...

Оте незрозуміле «цс-с» ми почули й на будівництві дитсадка, який «Хмельницькпромбуд» споруджує для дітей своїх же працівників (у черзі до дитсадка записано 350 малюків). А до того ще й відчули там цілий океан безпідставного ура-оптимізму. Принаймні, виконроб Дуд-

ник В. Н. бадьоро заявив, що ось-ось закінчать роботи і вручать дітям ключі від приміщення... Не знаю, як представник міського відділу народної освіти, а я не дуже повірив. Бо оте «вручення ключа» тягнеться вже три роки, і на сьогодні поки що пересувна мехколона № 10, керована Мартином А. І., спромоглася звести лише фундамент. Так що далеко до «ось-ось» і до «вручення»...

Біля прибудови до дитячого садка № 24 нам ніхто не сказав «цс-с». Не тому, що то «парафія» іншої будівельної організації. Просто нікому було сказати. Жодної людини ми там не знайшли. Чотири роки керуючий трестом «Комун-

спецбуд» Подневич Б. Г. клянеться-божиться, що завершить ніж же почату прибудову на 90 дітей, і не завершує. Вкриваються пліснявою цегляні стіни, ворони в'ють гнізда, виростають на будові бур'яни...

І ось на будівництві дитячого комбінату заводу «Темп», який споруджує згаданий вище «Цивільжитлобуд», я нарешті второпав таємницю загадкового «цс-с». Второпав тоді, коли мене й представника міськвн вигнали звідти втришні. Дізнавшись, хто прийшов, начальник дільниці Зінченко Ф. Ф. (прізвище потім узнали, він навіть не назвався!) буквально накрив нас мокрим рядном: «Ніякої інформації не дам! — твердо заявив він. — І взагалі — ви заважаєте працювати!..» Бити, спасибі, не бив. Хоча, якби вчасно не ретировались, то невідомо, чим би все й скінчилося...

Справа виявилася ось у чому. Начальник управління «Цивільжитлобуд» Бац В. Г. (не без відома свого шефа, начальника комбінату «Хмельницькпромбуд» Плітина В. Н.), після того, як у місцевій пресі покрикували будівельників, суворо заборонив не те що давати інформацію, а навіть вступати в розмову з кореспондентами.

Василь Григорович Бац, як ми пересвідчилися, мав підстави «засекречувати» об'єкти від представників преси. А пересвідчилися ми, відвідавши Будинок дитини, на якому й висить ота гарна табличка, процитована в епіграфі. Так от, ті від-

відини змусили нас дійти висновку, що хмельницькі будівельники не дуже люблять і поважають «єдиний привілейований клас» — дітей. Здали будинок із тридцятьма недоробками 3 січня 1980 року. Підписи членів приймальної комісії виплакали й вимолили. «Традиційно» хрестилися й божилися, що все негайно дороблять. «Доробили...» Не встигли пустити опалення — лопнули труби. Це — взимку. Весною став протікати дах. Харчоблок мали закінчити 10 січня, а здали його 10 травня. Пральню не закінчили й досі. Не впорядковано територію двору... Ось тому й прийняли дітей у будинок майже через півроку після офіційного відкриття...

Отака вона, любов до дітей, у деяких дядів із Хмельницького: недоробляти, обманювати, зберігати в «секреті» справжній стан речей, «перепробувати» об'єкти іншим організаціям. Як, скажімо, вчинили це на заводі «Катіон», де директором Медінський А. О. Почали споруджувати дитячий комбінат своїми силами. «Доспоруджувались» до того, що в 1978 році із асигнованих 108 тисяч карбованців, використали аж... 15 тисяч. Перефутболули будівництво згаданому «Цивільжитлобуду». Той поворотузився-повотузився і... перефутболули іншій організації свого ж комбінату. Тепер там орудує управління «Житлобуд», яке очолює Коваль І. Д. Робит за три роки виконано десь на 30–35 процентів. Коли закінчать — невідомо. А малюків на чергу в дитсадок по заводу «Катіон» записано 1025.

Тільки дітлахи «Катіона» хоч якусь перспективу мають, а на деяких інших підприємствах і в перспективі нічого не світить. Як, приміром, на заводі ковальсько-пресового устаткування імені Куйбишева. Дітей на черзі — 250, садка немає, а директор Куликов Г. І. — ні кув, ні меле; надіється, що дітей його робітників приймуть у заклад міського відділення народної освіти. Але ж дитсадки міськвн — не гумові...

Немає дитсадка і на Хмельницькому підприємстві південних електричних мереж, де директором Железняк В. С.

Отаке, як бачите, ставлення до «привілейованого класу» в Хмельницькому. А їх, представників того «класу», малюків, котрі чекають на сьогодні черги в дитсадки, близько 7 тисяч. Коли ж дочекаються, як видно з наведених вище фактів, — невідомо. Бо лише за минулий рік на будівництві дошкільних закладів у місті не освоїли майже мільйон карбованців.

Так що, мало поставити фанерку «До зачі лишилось...», мало повісити табличку з гарними словами, а треба ще й ділами ті слова підкріплювати.

...Але... цс-с, мовчу. Хай краще скажуть своє слово керівники міста. Тільки голосно хай скажуть, без застережливого «цс-с», щоб почули, щоб втямили й усвідомили ті, про кого йшлося у цьому фейлетоні.

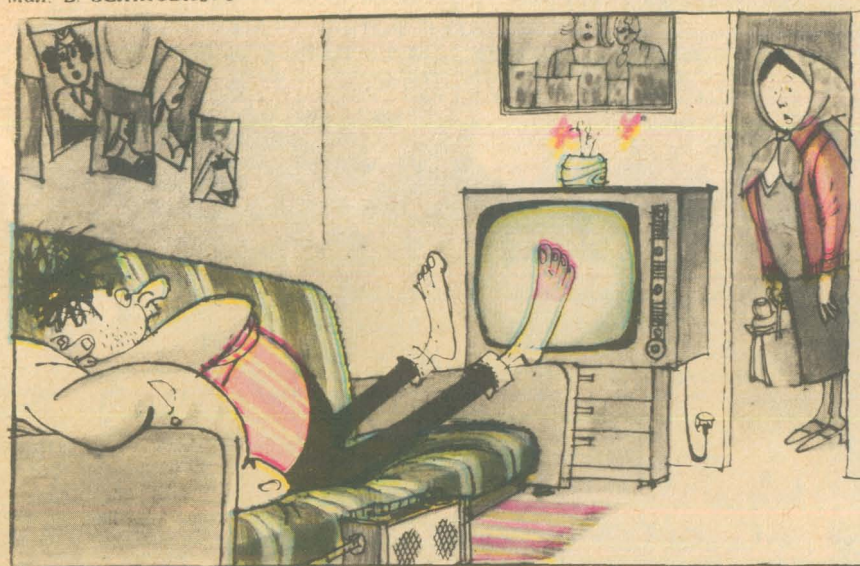
Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

ПЛАКАТ ПЕРЦЯ №103

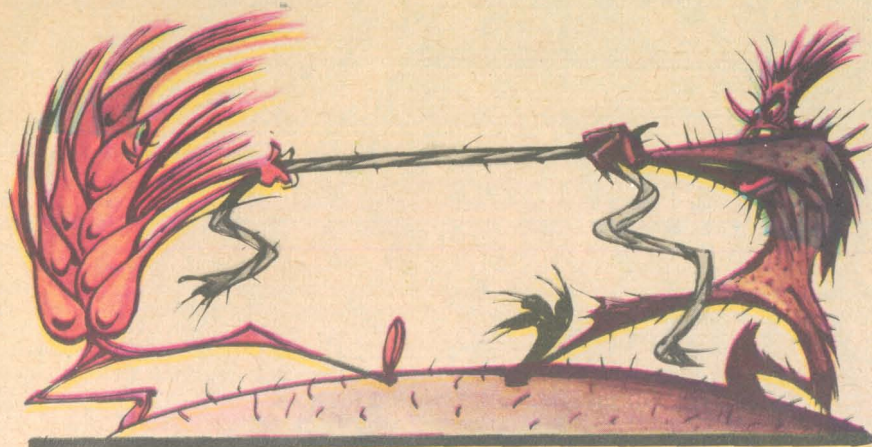
«Перець» видав сто третю серію нарисів для стінних газет колгоспів, радгоспів та відділень «Сільгосптехніки». Вміщуємо кілька малюнків із цієї серії.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Мамо, ви сьогодні пізно з роботи прийдете чи мені самому обід підігріти?

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Хто ного?

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Все на серце та на серце
Скажіться Селетна,

А в базарні дні літа,
Як мотоциклетна...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

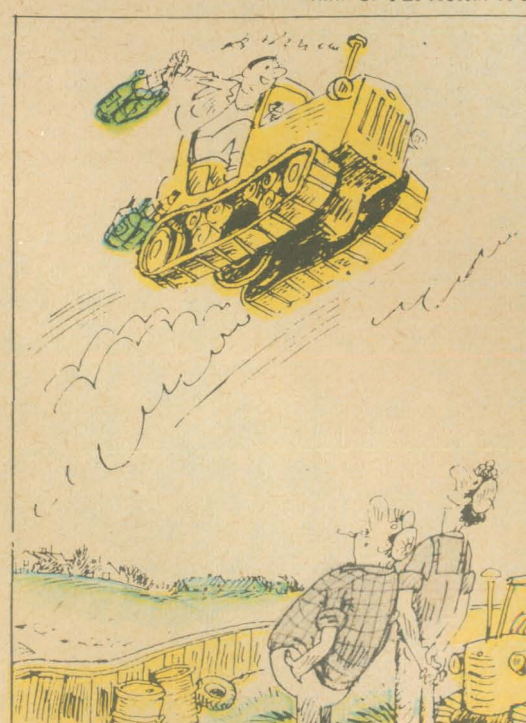
— Пийте, хлопці, пийте. Добрий у мене самогон. Усі, хто пив, хвалили, царство їм небесне.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

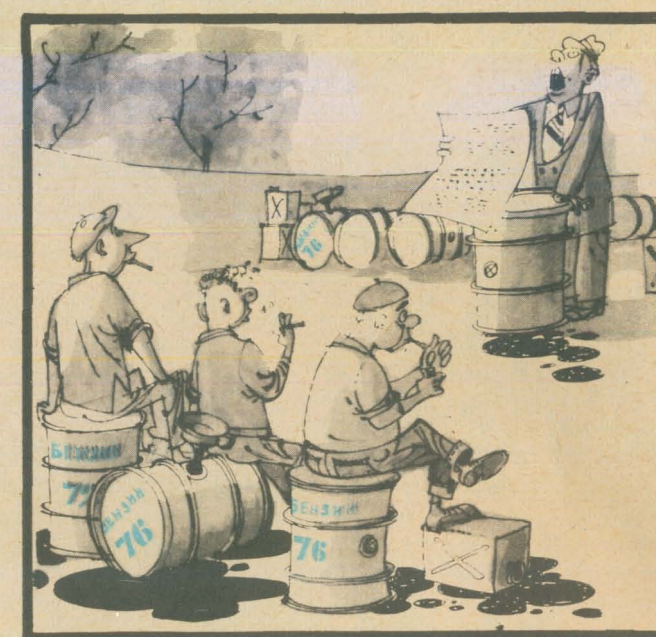
Заблудився в бур'янах.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

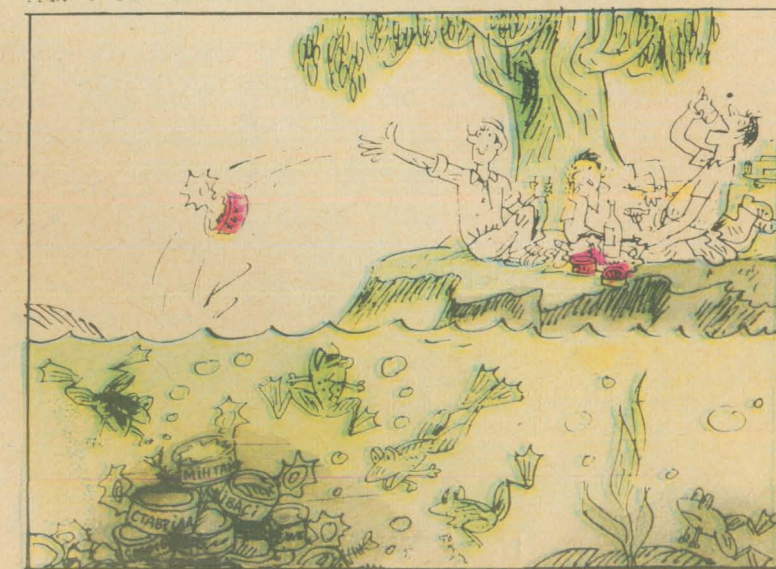
— За горілкою у нього навіть трактор літає...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Інструктаж з техніки безпеки вважаю відкритим.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Нарешті наш ставок зарибонють...

В одній далекозахідній країні розігрували політичну комедію — обирали президента. То був бучний, вельми ефектний масовий спектакль, не менш хвилюючий, ніж обрання «міс Америки». Грали його за давнім, не раз уже випробуваним сценарієм, терміново оновленим відповідно до сучасного політичного моменту. Робота над постановкою почалася з відбору виконавців головних ролей — кандидатів у президенти. Отож, оглянувши на репетиціях кількох кандидатів у кандидати, доларові боси демократично довірили виконання цих ролей двом найспритнішим політичним акторам.

Юрій ІВАКІН

ОБИРАЛИ ПРЕЗИДЕНТА...

«Коли граєш у демократію, — пояснив свій творчий задум режисер-постановник з Уолл-стріту, — треба завжди ставити на двох коників. Це — безпрограшна гра. Хто б не прийшов до фінішу першим, — то буде наш коник!»

За давньою традицією, один кандидат виконував у комедії роль Яструба, інший — Голуба.

Цього разу роль Яструба грав такий собі провінційний політичний ковбой, який мріяв в'їхати у президентський Дім на білому коні відвертого антикомунізму й брутальної демагогії.

«Я такий, як і всі ви, — запевняв він виборців. — Я — свій хлопець! Як і ви, я ненавиджу червоних, чорношкірих і взагалі кольорових. Як і ви, зневажаю яйцеголових інтелектуалів (всі вони — погані патріоти!). Як і ви, я не кінчав університетів і не сушу голову над книжками (хай їх читають дурні!). Я не такий нікчема, як мій конкурент Голуб. Я — сильна людина! У мене здоровий шлунок, сталеві біцепси й чавунні кулаки! Мені не кладі пальця в рот — відкушу! Саме такий президент вам і потрібен!»

Коли ж Яструб переходив до зовнішньополітичної програми, його промови нагадували черги з автомата: «Не завагаюся застосувати атомну зброю!», «Тільки тверда політика!», «Тільки з позиції сили!», «Геть розрядку!», «Бог поклав на нас відповідальність за долю людства!», «Наша історична місія!»

Історичною місією своєї держави Яструб чомусь вважав право вирішувати за інші народи, який уряд вони повинні мати, які закони встановлювати і з якими країнами дружити.

Роль Голуба цього разу доручили маловідомому виконавцеві. Він сподобався босам саме тим, що зміг усім сподобатися.

Виступаючи перед виборцями, виконував словесну партію політичними дами, приємної у всіх відношеннях.

«Якщо хочеш, щоб тебе обрали, треба вселити в серця людей надію на краще, — казав він у своєму оточенні. — Тому я обіцяю кожному те, чого він жадає від мене».

І Голуб щедро обіцяв.
Молоді — освіту й зайнятість.
Старим — спокійну, забезпечену старість.
Безробітним — роботу.
Робітникам — підвищення зарплати й обмеження всевладдя монополій.
Монополістам — приборкання страйків і збільшення прибутків.
Чорношкірим — рівні права з білими.
Білим расистам — недоторканість привілеїв білих.
Лібералам — боротися із зловживанням владою.
Консерваторам — підтримати здорові консервативні традиції нації.
Неодруженим жінкам — скорого одруження.
Одруженим — родинного щастя.

А ще він обіцяв: у роки його президентства погода буде завжди чудовою, адміністрація — непідкупною, зими — теплими, поліція — чесною, бідні стануть багатими, багаті — ще багатшими, чоловіки не зраджуватимуть жінкам, а жінки чоловікам...

«Якщо мене оберуть у президенти, — запевняв він виборців, — я в найкоротший строк покінчу з інфляцією, економічним спадом, злочинністю, наркоманією, втручанням секретних служб у приватне життя громадян, а військово-промислового комплексу — в зовнішню політику уряду... Я простягну руку дружби всім країнам Сходу і Заходу, Півночі й Півдня. Я зупиню гонку озброєнь і встановлю мир на всій планеті...»

— Ну й бреше! — сумнівалися, слухаючи його, виборці. — Бреше, як співає. Та що він заспіває, якщо стане президентом?

— Звичайно, бреше, — погоджувалися інші. — Але ж як спритно й красиво бреше! Просто заслухатися можна: «Мир! Справедливість! Благоденствіє!» Оце справді актор! Талант. А Яструб гріє грубо, за старими набридливими штампами...

І виборці, хоч і не без вагань, віддали свої голоси Голубові. Брутального ковбоя забалотували. Виявилось: він не сильна людина, а вершник без голови. Не врахував, що його співгромадянам давно вже остогидли і «холодна» війна, й всілякі політичні авантюри. Що вони справді жадають миру й спокою.

Такий фінал політичного спектаклю цілком влаштував його постановників. Яструб розчарував їх своєю негнучкістю й старомодністю.

Усе йде, все минає. Минув рік. Минув і другий, третій... А далекозахідна країна живе своїм звичним життям. Так, як і завжди, все на піднесенні, все зростає: інфляція, криза, безробіття, злочинність, наркоманія, податки, озброєння, расові конфлікти, політичні утиски...

А обіцянки Голуба? Обіцянки-цяцянки... Він забув про них на другий день після виборів. Та його співгромадянам до цього не звикати. Адже вони не вперше обирають президента. Вони навіть здивувалися б, якби сталося інакше.

До того ж Голуб — тепер уже не голуб. Нещодавно я слухав по радіо його промову. Вона нагадувала автоматну чергу: «Не завагаюся застосувати атомну зброю!», «Тільки тверда політика!», «Політика розрядки викликає сумнів!», «Бог поклав на нас відповідальність за долю людства!», «Наша історична місія!».

«Про яку країну тут ідеться?» — запитав читач. Їй-бо, не тільки про ту, про яку ви оце зараз, читачу, думаєте.

ЖИТТЯ — ЛОТЕРЕЯ

Цей вислів доморослих філософів набув тепер у ФРН практичного смислу. Справа в тім, що кожного року тисячі й тисячі західнонімецьких юнаків і дівчат, закінчивши школу, шукають для себе, як тут кажуть, «учбового місця». Простіше кажучи, вони пориваються піти вчитися у ремісниче училище або на якусь підприємство учнем, щоб набути професії. Але до тридцяти процентів юнаків і до сорока процентів дівчат того місця знайти не можуть. Така ситуація викликала до життя незвичайні лотереї,

головним виграшем яких і є якраз те «учбове місце». (Замість нього можна одержати телевізор). Але щасливчик те «місце» не просто так собі виграв — під час навчання він повинен щомісяця виплачувати організаторам лотереї 50 марок. Коли додати, що й сама лотерея, звісно, штука не безкоштовна, то стане зрозуміло, що виграють на цьому тільки самі її організатори. Що ж до «щасливчика», то сам виграш ним «учбового місця» ще не значить, що після навчання він обов'язково матиме й місце робоче.

— І ради бога, не думайте про роботу: замість вас я вже найняв іншого.

[«Вархайт», Західний Берлін].

РОМАНІСТ І ЧИТАЧ

(Жартівлива варіація вірша
Роберта Бернса «Фіндлей»)

— Це хто там стука в пізній час?
«Відкрий-но, я — читач!»
— Усі вже сплять в будинку в нас!
«Ну, й що ж!» — сказав читач.

— Як ти наважився прийти?
«Прийшов!» — сказав читач.
— Та ж мій режим порушиш ти...
«Пробач!» — сказав читач.

— Тебе впусти лише сюди...
«Ану!» — сказав читач.
— Не обібратайся біди!
«Пусте!» — сказав читач.

— Надовго мій розвієш сон...
«Невже?» — сказав читач.
— Докорів висиплеш вагон...
«Яких?» — спитав читач.

— Що схематичністю грішу...
«Вгадав!» — сказав читач.
— Що нецікаво я пишу...
«Атож!» — сказав читач.

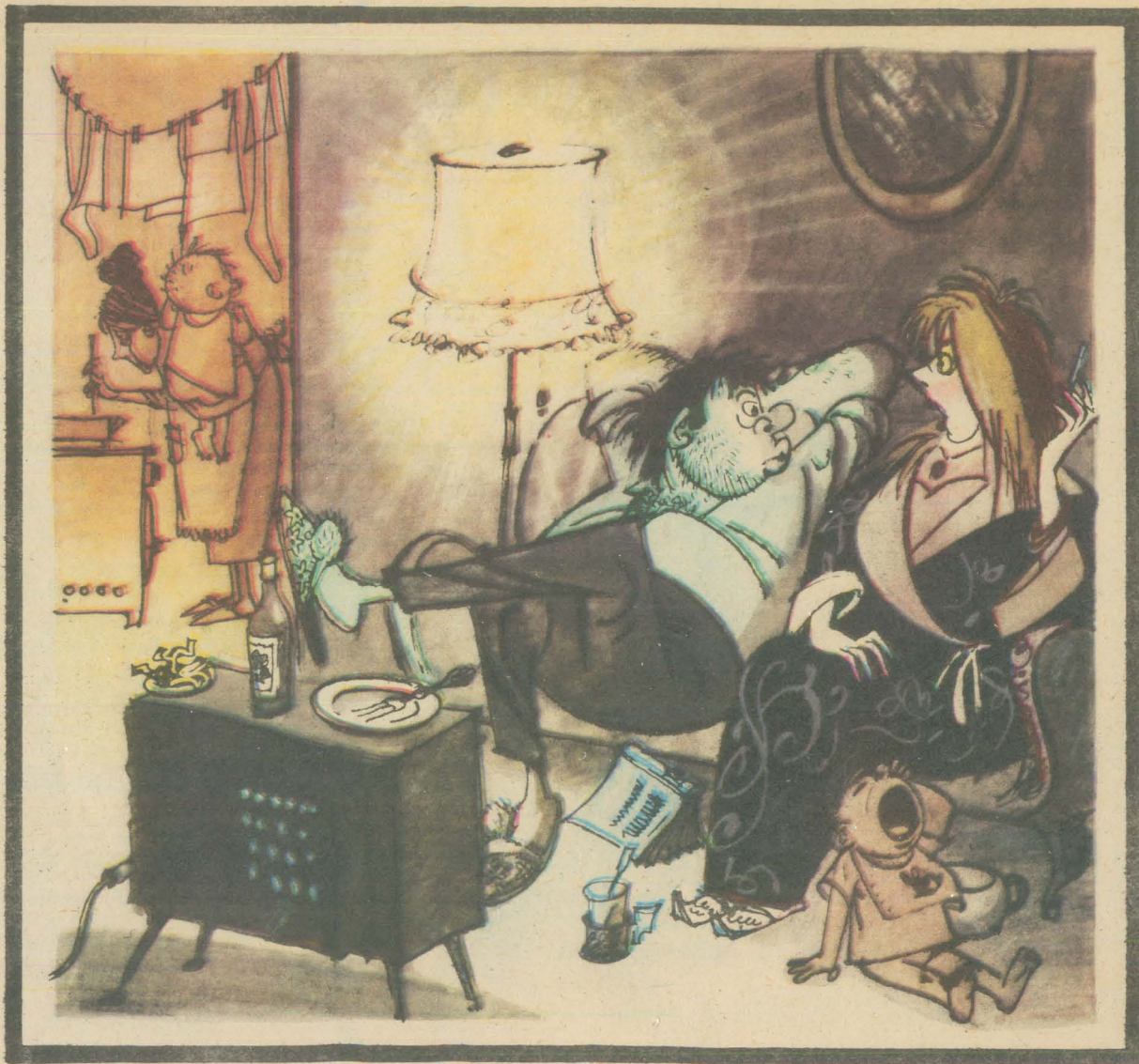
— Знов будеш лаять за роман...
«Який?» — спитав читач.
— Та за останній — «Лан і план»,
«Нудьга!» — сказав читач.

— А прочитав же ти його?
«Ні: задрімав, пробач.
От з Королевою Марго
Очей не скліпив, бач!»

— Макулатуру, видно, здав?
«Авжеж!» — сказав читач.
— І мій роман туди попав?!
«Аж три!» — признався читач.

Валентин ЛАГОДА.

— Нехай мати звільняється з роботи: зовсім не встигає нічого
зробити дома!

КАРАСЬ у СМЕТАНІ

Значить, так: береться свіжий карась... Де, питає, береться? Ну, звісно, не в магазині. Чого б йому там бути? Магазин, навіть рибний, — це ж не ставок. І карась — не морожена мойва...

Так от: береться свіжий карась. Найкраще, звичайно, брати його у якомусь колгоспному ставку. А ще ліпше — не в якомусь, а в ставку хорошому, куди не стікають розчинені дощем засоби боротьби з бур'янами. Непогано також, коли ставок не межує з колгоспною свинофермою чи складом паливно-мастильних матеріалів. Хай він краще буде на узліссі або десь біля пасіки...

Отже, головне у цій справі, як ви уже, певне, здогадалися, знайти пристойний ставок і одержати точну інформацію про наявність у ньому вищезначеного карася. Бо ставок може бути на вигляд і солідний, а коли поцікавитесь, чому над ним цілодобово квакання не втихає, то почуєте: «Та... ми тут з однією закордонною харчовою фірмою контракт уклали... З французькою чи що...» Так у такому ставку карася не беріть. Бо і ні я, і ніхто інший не дасть вам рецепту його приготування.

Найлегше засмажити карася у сметані, коли ви, приміром, завідуєте на базі складом запасних частин. У такому випадку рецепт приготування досить простий. Ненароком заглядає до вас на склад могутньої статури дядько з видубленою сонцем шиєю, у якого з-за комірця сорочки виглядає смужка білої, як сметана, шкіри, і починає, дивлячись, як заочник на професора:

— Приїхали б, Степановичу, їй-бо, правда. У нас стільки птаства на пасіці — не чути, як ком-

(Кулінарний рецепт)

байни гудуть. А на ставку вранці корописька греблю розвертають. Їй-бо, правда.

— Де це — у вас?

— Та де ж іще, як не у Весняному! Їй-бо, правда, не чути, як комбайни гудуть...

І ось ви у Весняному. У раю. Тобто на пасіці. Медові пахощі з ніг валять, іволги висвистують, жайворони заливаються, бджоли гудуть... А комбайнів — що правда, то правда — не чути. Жнива кругом, а тут — не чути. І ви вголос погоджуєтесь з дядьком-здорованем, який виявляється бригадиром тракторної бригади:

— А комбайнів — того... справді, не чути...

І тут усі, хто прийшов на пасіку вас зустрічати, — голова колгоспу, бригадир механізаторів, агроном, головний бухгалтер, — видихають в один голос:

— Так стоять же вони, Степановичу, комбайни наші! З учорашнього дня два «Колоси», що отут неподалік жниували, на приколі. І через що — через мізерний ланцюг і маленьку «зірочку»? Горимо, Степановичу, без вогню горимо...

І саме в цей момент ви відчуваєте, як звідкілясь, з глибини пасіки, потягло, окрім меду, ще чимось смачним-пресмачним. Аж у горлі у вас засудило.

— Га, Степановичу! — знову благальне від господарів. — Невже дасте загинути? Тут же до міста — півгодини на «Волзі». Поки тут що до чого... Їй-бо, правда, Степановичу? Вам же це — раз плюнути...

Ви дійсно спльовуєте крадькома, бо вже несила витримувати оті підступні аромати. І сідаєте у «Волгу». І за годину повертаєтесь. І як хлопчак, що одержав двадцять копійок на морозиво, біжить на жнивний лан, притиснувши до грудей дорогоцінний засолідений пакунок, бригадир тракторної бригади...

...А як, усе-таки, допитуєтесь ви, смажити карася у сметані? А навіщо їх смажити? Вони вже готові. Он тітка Марія носить каструлі під ліщиновий кущ, аж згинається, бідна.

І вже не чути ні жайворонів, ні бджіл. Загули комбайни...

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

ЗРОЗУМІЛА

Сівши поруч біля тата,
Що газету взяв читати,
Пальцем Інночка мала
По сторінці провела.
Й раптом батькові гука:
— Ой, карлючка, глянь, яка!
— Це, зозулько ти моя,
Не карлючка — буква «я».
Здивувало це Іннюсю:
— Я знайшла тебе, татусю?..
Й далі пальчиком веде:
— А мене шукати де?

Любов ГНІДЕЦЬ.

ДРАЖНИЛКИ

ВАСИЛЬ

Непосида Вася
на стільці гойдався.
Перший раз гойднувся —
і перевернувся.
Другий раз гойднувся —
знов перевернувся.
Третій раз гойднувся —
теж перевернувся!
З того часу Вася
більше не гойдався.

ПИЛИП

Дуже важко жить
Пилипу:
де не ляже —
там прилипне.
І лише
підйомним краном
підніма Пилипа
мама!

Анатолій
КОСТЕЦЬКИЙ.

КІТ-НЕВДАХА

Є в нас миші на горищі,
Є в нас миші і в норі ще.

Є у нас і кіт-невдаха,
Що замучивсь, бідолаха:

Тільки вибіжить нагору,
Утікають миші в нору.

Прибігає до нори —
Миші дивляться згори.

Василь ЗАЄЦЬ.

САШКІВ СОН

Сашко прокинувся і каже мамі:
— Мені сьогодні такий сон приснився...
— Який же, синку? — поцікавилась
мама. Малий подумав, а потім сказав:
— Я ще трішки посплю, то, може, згадаю, добре?

М. ГРИГОРЕНКО.

ЛЕДАЧИЙ ГАЧЕЧОК

Ось гачечок мій цибатий.
Спершу він не вмів в'язати.
Ні панчішок, ні шапчинки,
Ані светра, ні кофтинки.
Я гадала: що робити?
І взялась гачка учить.
Плутав нитку він, пручався,
Поколоти намагався,
З рук моїх тікав не раз...
Та минув недовгий час —
Перестав байдикувати,
Научився працювати,
Мамі хустку вже зв'язав —
От яким він майстром став!

Емілія САТАЛКІНА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

А ПРО СЕБЕ — ІНШИМ РАЗОМ...

Лист до бабусі

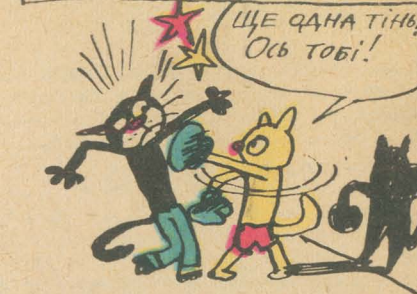
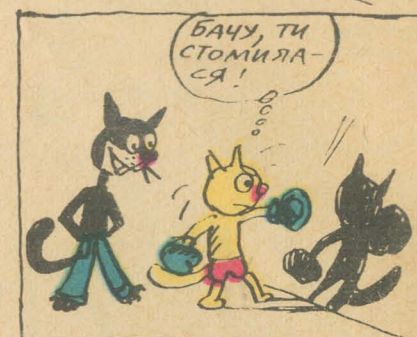
Добрий день, рідненька бабусю!
Вашого листа одержав, читав його татові й мамі. Вони привіт вам передають. Ви, бабусю, питаєте, як я вчуся? Вчуся... Але спочатку розповім як вчаться мої друзі. Ось, наприклад, Юрко, наш ланковий. Він красиво пише в зошиті, вмів швидко розв'язувати задачі, допомагає мені... Якщо, звичайно, трапиться важка. А Василько гарно читає вірші, багато їх знає напам'ять... Мені він завжди підказує... Ну, коли зіб'юся... Мишко любить історію, географію, він міг би увесь день

розказувати про всі країни світу. Ми з ним часто удвох історію вчимо. Наталя — кругла відмінниця. Співає в хорі, в драмгуртку грає. Вона у нас, як артистка. Про те, як я вчуся, розповім, любесенька бабусю, іншим разом, бо вже аркуш списав, а хлопці кличуть у футбол грати. А я воротар, то як же вони без мене?..

До побачення!

Іванко ГОРОШИНА.

Листа Іванка знайшов і до друку підготував Андрій КОЦЮБІНСЬКИЙ.

«МУЗЕЙНЕ» ВЕСІЛЛЯ

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Почнемо зі спогадів. Про Антона Семеновича. Про Макаренка. Почнемо з того, що Антон Семенович — видатний педагог. Почнемо з того, що Антон Семенович — великий педагог. Скажемо й те, що народився Антон Семенович Макаренко в Білопільці Сумської області.

В отому самому Білопільці, де білопільці — жителі його, — гордяться Антоном Семеновичем. Гордяться і люблять його. Люблять і шанують...

А отут і зупинюся: шанують та... Але про це згодом.

Спочатку перейдемо до любові. Великої і сліпої любові. Отієї любові, яка на певний час затуманює очі. А ще скажемо про посаду. Про посаду, що заколисує і п'янить. І цій людині, яка обіймає ту високу посаду, часом здається, що їй усе можна, що їй усе дозволено, що вона не така, як усі. Отак інколи отій, заколисаній посадою людині, здається.

А тепер, щоб перейти до суті, скажемо ще про одне. Про сучасне супервесілля. Про те весілля, на якому збирається пів-Василькова, а любляча матуся каже:

— Подумаєш, великий город Васильків! Якихось сорок тисяч жителів.

Про те весілля, де ви чи не вперше зустрічаєтесь з малознайомою людиною і, побачивши її, ледь не вигукнете:

— Ніколи не думав, що ми з вами родичі!

— А звідки ви взяли, що ми родичі?

— Так на одному ж весіллі гуляємо! Ви по лінії нареченої чи по лінії жениха?

— Я тут по масовій лінії, — відповідає вам малознайомий після добрячої чарки.

Саме по масовій. Бо, як ми уже знаємо, сьогодні весілля — таки справді масові. Такі весілля, що їх,

скажімо, у посівну чи жнива небезпечно проводити, бо обов'язково зірвете оті кампанії. «А від чого б це?» — запитаєте. «Від розкоші», — казала моя тітка і, певне, мала рацію.

Бо люди тепер справді добре живуть. І достатки мають, і заробітки. От і влаштовують весілля.

— Чим більша свайба, тим краща! — кажуть на Сумщині.

— Усе це так, усе це відомо, — не витримає читач, — але при чім тут Антон Семенович Макаренко?

А при тім, мій любий читачу, що коли татуся чи матусю охоплює ота сліпа любов до свого чада, то хочеться викинути якогось коника. Весільного коника, але такого, щоб молодятм він запам'ятався на все життя. Бо ж весілля (теоретично) це теж раз і назавжди. Так от сліпо люблячі татусі і матусі часом готові на все.

— Хочете, дітки, в палаці весілля справляти? Нате вам палац!

— Хочете, дітки, в Будинку культури? Будь ласка, вам Будинок культури!

Ресторан уже не той масштаб. Кафе тим більше. Ідальня — це вже ледь не ганьба. Давай палац!

Лідія Марківна Нікітіна — завідувача Білопільським районним відділом народної освіти — теж любляча мати. Вона теж вирішила видати свою доньку заміж (до речі, педагога), але не так, як усі. А так... Словом, так, щоб запам'яталося те весілля не лише доньці й зятєві, а й усім білопільцям. І влаштувала... Де б ви думали? У найсвятішому і найдорожчому для білопільців місці, у їхній, можна сказати, білопільській Мецці, — в музеї Антона Семеновича Макаренка.

Кілька директорів шкіл району, рядових педагогів (не будемо називати їхніх прізвищ із педагогічних міркувань) завезли до музею газові плити, позичені в школах. Інші —

шкільні магнітофони, підсилювачі, «бобіни». У п'яток керівників району (не відмовиш же завідувачій райвно!) взято було безкоштовно п'ять «Волг». Гуляти — так гуляти!

І гуляли на славу! Так гуляли, що хтось із білопільців не витримав і щиро порадив на другий день перенести весілля до приміщення райвиконкому. Але на це Лідія Марківна не пішла. Чи то з педагогічних міркувань, чи то з якихось інших, — але зупинилась на досягнутому: догулювали в музеї.

Щоправда, десь опівночі, кажуть, Антон Семенович Макаренко не витримав. Почервонів, скрушно похитав головою і вийшов з портретних рамок на свіже повітря. Але цього майже ніхто не помітив — весільним гостям не до Макаренка було.

Прошуміло білопільське весілля (тепер на нього кажуть — музейне), але білопільці шумлять і досі. Білопільці уже не обурюються, білопільці просто дивуються: «Як так можна?» Це ж головний, так би мо-

вити, педагог району! Значимо: уже не головний. Уже рядовий. Лідію Марківну з посади звільнено.

А що ж Лідія Марківна? Вона теж обурюється, як і білопільці, але з протилежного, можна сказати, зі свого боку: «За що з посади знято? Що я таке вчинила?» Не розуміє. Мабуть, і тоді не розуміла, коли на таке пішла.

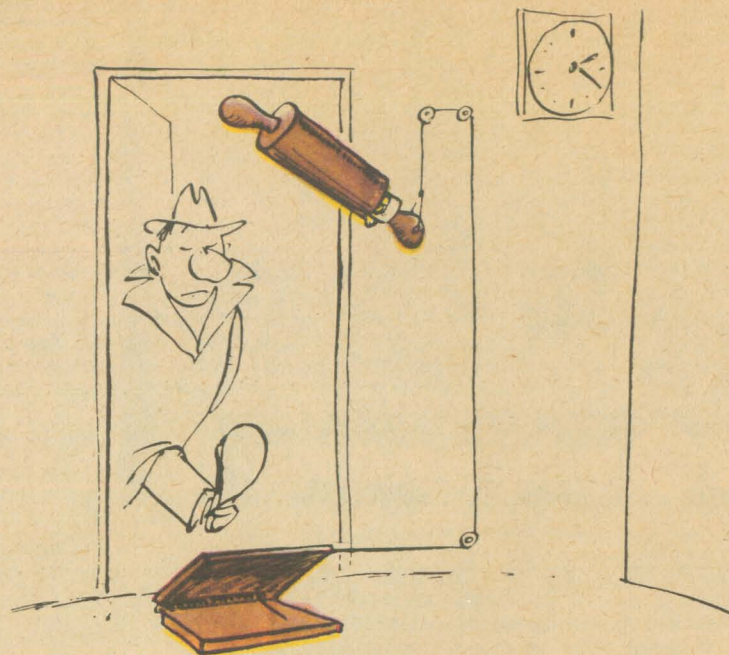
Лідію Марківну звільнили. Покарали її по партійній лінії. Думаємо, Білопільський райком партії вчинив правильно, не залишивши цей факт без уваги. Факт дикого свавілля і святотатства.

Читач скаже: винуватці покарані, а для чого ж тоді цей фейлетон?

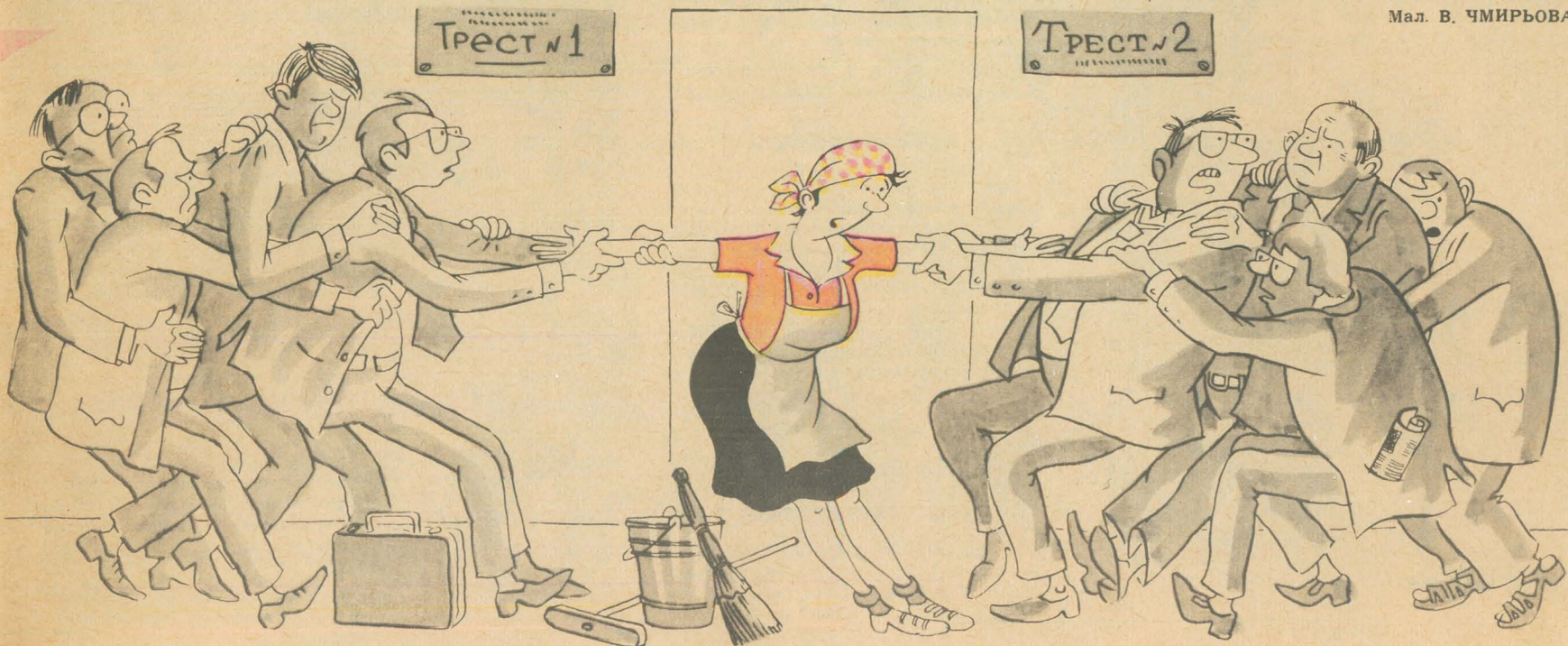
Для профілактики, дорогі мої читачі, для педагогічної профілактики. У нас же в республіці он ще скільки музеїв! Та й не тільки музеїв!

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. ПЕРЦЯ.

Сумська область.

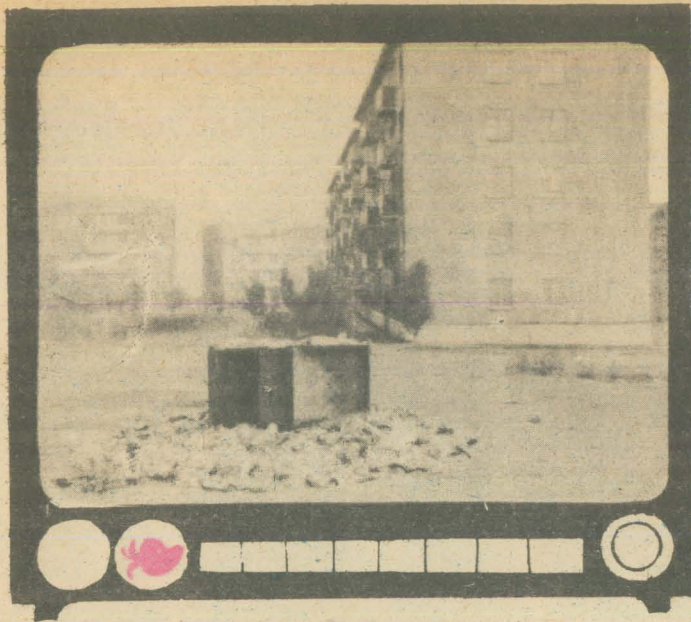

Самовиховання.

Без слів.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі!
На вашому екрані — лише окремі елементи пейзажу мікрорайону-4 м. Брянки, що на Ворошиловградщині. Всього таких смітників у цьому мікрорайоні — десять. Трохи уяви — і ви побачите, як шалений вітровий несе усе це до будинків...

Може, забули будівельники змонтувати в житлових будинках сміттєпроводи! Аж ніяк. Сміттєпроводи є. Але всі вони законсервовані.

Один із мешканців мікрорайону, котрого ми попросили висловитися з приводу такого неподобства, сказав: — Можете не сумніватися, що добра половина цих паперів — то наші скарги, адресовані житлово-комунальній конторі № 1...

А ми й не сумніваємося. Думаємо, що ви теж.

На цьому, шановні товариші, до побачення. До наступного телебачення!

МОВЧАНКА

«Ще 27 квітня 1979 року здала я терміновим замовленням у ремонтне ательє, що по вулиці Кірова в Прилуках, свого годинника. А «ремонтують» його й досі. Язиками...»

(З листа І. Спиці з м. Прилук Чернігівської області).

Годинники вистукують: тік-тік...

А цей — ні звуку,

онімів,

не тіка.

Бо совість у ремонтників-базік

Глуха й німа.

У цьому й заковика!

Валентин КИРИЛЕНКО.

«Продається мебелі німецька питати Клавдію Іванівну вона ще нова не стара і полірована...».
(З об'яви).

«Спеціалісти, тваринники забули, що майбутня корова вирощується з дня народження...».

(З райгазети).

Повідомив В. БОНДАР.

* * *

«Здаю комнату на трох чоловік музичної статі. Биру по 20 рублів за кожного. Брачним із дітьми не оброщаю».

(Із об'яви).

Повідомив М. КОРОЛЬ.

Страшно перо НЕ В ГУСАКА...

«Вперед не видавати шоферам путівки, аби не могли з ними ходити на сторону».

(З рішення загальних зборів).

Повідомив Михайло КОВЧАР

з с. Воловця Закарпатської області.

* * *

«ЮНІ ЛЮБИТЕЛІ ФУТБОЛУ!

Львівське середнє міське ПТУ № 20

оголошує набір юнаків 1965 року народження з

освітою 8 класів в групу електромонтерів по обслуговуванню електрообладнання з спортивним нахилом з футболу».

(З оголошення в газеті).

«ПОЇВ — ЗАБЕРИ ПОСУД».

(З оголошення в студентській їдальні).

Повідомив П. ШТЕЦЬ.

* * *

Хто придбав м'яккі квитки на автобус Ів. Франківськ-Трускавець, просим підійти до каси № 3. Автобус в рейс відправиться твердий».

(З оголошення по автостанції).

Повідомив Я. ШАЦЬКИЙ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Народні усмішки

ІНКОЛИ ЗАХОДЯТЬ

Якось у магазині чоловік запитав продавця:

— У вас зошити в круженок є?

— Немає. Є тільки в лінійку і кліточку, — відповіла продавця.

Той чоловік пішов собі. А другий, почув цю розмову та й питає у продавця:

— І часто вам попадаються такі дурні?

— Та інколи заходять, — відповіла продавця. — А вам що дати?

— Дайте мені, — каже чоловік, — лінійку для шостого класу і глобус Миколаївської області.

Повідомив А. І. ЯКУБОВСЬКИЙ

з м. Очакова Миколаївської області.

ХОЧ ХТО ОБДУРИТЬ

Прийшов чоловік додому з магазину та й каже жінці:

— Просив продавця продати гасу,

а він, клятий, налив мені керосину...

— Та ти такий дурний, що тебе хоч хто обдурить, — буркнула сердито жінка.

Почув Г. ЛЕВЧУК

з с. Кропивни Хмельницького р-ну Вінницької області.

НЕ ЗНАЄ

Дільничний міліціонер питає господаря:

— Де ви взяли оцей мішок комбікорму?

— Сідайте, — запрошує господар, — почекайте... Зараз жінка прийде з ферми і все вам скаже так, як треба,

бо я, їй-право, не знаю, що вам брехати...

НЕ ДОСЛУХАВ НАСТАВНИКА

На другий день після зарплати біля заводської проходної зустрілися майстер цеху, наставник молоді та його підопічний, молодий робітник, в якого голова забинтована й синці під очима.

— Що з тобою? — запитав майстер. — Ти вчора, прийшовши додому, все робив саме так, як я тобі радив?

— Так, усе, тільки одне забув: максгону і качалку захвати...

ОЗНАКА УЧЕНОСТІ

— Тату, — запитує третьокласник Іванко свого батька, — чому ти такий лисий?

— Мм... Знаєш, Іванку, я дуже довго і багато вчився, от і полисів...

Іванко подумав і сказав:

— Із завтрашнього дня я до школи більше не піду...

— Це ж чому? — здивувався батько.

— Я не хочу бути лисим...

СЛУШНА ПОРАДА

Іде п'яний чоловік додому. Що не ступить крок вперед, а його тягне на три-чотири кроки назад. На зустріч йому першокласник Сашко: — А ви, дядьку, оберніться кругом і йдіть назад, так скоріше будете вдома.

Повідомив А. МИХАЙЛОВСЬКИЙ з м. Кременця Тернопільської області.

Байка

— Мотор потужний — всьому
голова,
А решта, вибачаюсь, —
то дурниця! —
Гула Автомашина легкова
Й неспася — наче бистрокрила
птиця.

Та все бува до часу, до пори:
Скотилась в рів — колеса догори:
Гальмо, як стій,
Відмовило раптово...
Тож на мораль
Таке докину слово:

Нехитра річ — велику силу мати...
Ще й треба вміє себе в руках
тримати!
Михайло ХИЖКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що на автобусній зупинці села Олексіївки, яке знаходиться між Пирятином на Полтавщині та Яготином на Київщині, міжміські автобуси не роблять зупинки, писалося у замітці «Дайте вказівку!» (№ 4 журналу).

Після виступу Перця начальник пасажирського управління Міністерства автотранспорту УРСР В. Б. Малинозський повідомив, що до розкладу руху автобуса Пирятин—Київ нині внесено зупинку «Олексіївка».

★ Продавець Баранівського універсаму Ейсмонт О. І. продавала товари по завищених цінах. Про це до Перця від покупців надійшла скарга.

Як повідомив редакцію начальник відділу по боротьбі з розкраданням соціалістичної власності Житомирського обласного управління внутрішніх справ Л. Н. Тищенко, факти, вказані в листі, дійсно мали місце. За обкрадання покупців Ейсмонт О. І. засуджено до року виправних робіт з утриманням 20% заробітної плати.

★ З колгоспу імені Калініна (Піщанський район на Вінниччині) до редакції надійшов лист про те, що Лубенський ремонтно-механічний завод зволікає ремонт автомашини ЗИЛ-130.

Секретар Лубенського міськомкому Компартії України тов. Соболев повідомив, що згадану автомашину нині вже відремонтовано й видано представникам колгоспу. Претензій до якості ремонту немає.

★ В одному з листів, що надійшов до Перця, йшлося про погане електропостачання села Борбин (Ровенщина).

Голова Млинівського райвиконкому В. Т. Дідик повідомив редакцію, що наведені в листі факти дійсно мали місце, бо електромережа цього села перебувала в незадовільному стані. Тепер налагоджено безперебійне постачання електроенергією жителів Борбина.

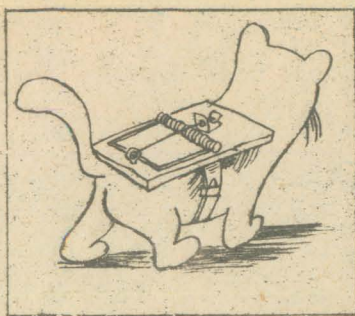
ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів:
«РОГАЧ» — Братислава,
«ДИКОБРАЗ» — Прага,
«ФЮЛЕШ» — Будапешт,
«КАРУЗЕНЯ» — Ядзь.

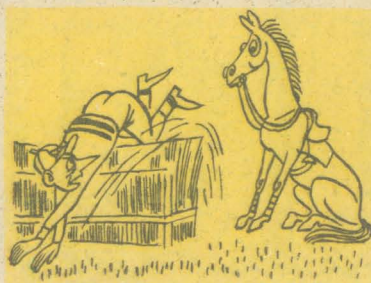
ПОВЕРНУВСЯ З АФРИКИ

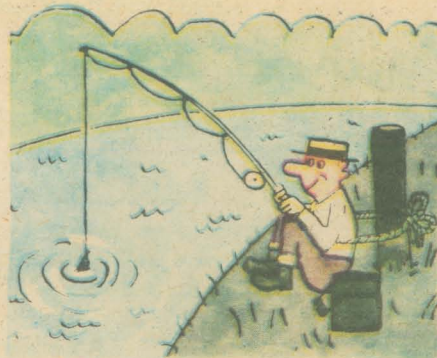
— Ти що — не пізнала свого чоловіка, люба?!

На полювання.

— Ти, коняно, дивись, як треба робити!

Без слів.

Без слів.

Кубинські смішинки

ОЗНАКИ ВІКУ

Конетуючи зі своїм новим знайомим, відома кінозірка, яка будь-що прагне виглядати молодшою, ніж насправді, питає в нього:

— Скільки ж мені років, на ваш погляд, пане Бернардо?

— Якщо подивитися на ваші зубки, вам вісімнадцять. Якщо судити по чудовому чорному волосю, вам дев'ятнадцять, а по вдачі — лише чотирнадцять, — відповів він.

— І на якому ж віці ми зупинимось? — задоволено всміхаючись, запитує кінозірка.

— Давайте підсумуємо: вісімнадцять плюс дев'ятнадцять, плюс чотирнадцять — п'ятдесят один. Правильно?

ЗВІЧКА

Відомий молодий кіноактор палко закохався в найвузлішу молодшу дівчину. Освідчуючись їй у коханні, він сказав, що не переживе її байдужості.

— Це натяк на те, що, коли я не відповім взаємністю, то ви застрелитеся? — спитала дівчина.

— Звичайно, сеньорито! Я завжди так роблю у своїх фільмах...

ЄДИНИЙ ЗАСІБ

Розповідають, що відома всьому світові Сара Бернар наприкінці свого життя зняла квартиру на восьмому поверсі будинку, в якому не було ліфта.

Одного разу її відвідав давній приятель. Захеканий після підйому нагору, він незадоволено спитав:

— Як це вам спало на думку, друже мій, зняти квартиру під самісіньким небом?

— Але ж це єдиний спосіб, — відповіла актриса, — який мені залишився, щоб примусити прискорено битися серця чоловіків...

ПЕРЕПЛУТАВ

Важко дихаючи, огрядний чоловік піднявся на шостий поверх поліклініки й увійшов до кабінету лікаря.

— Що я повинен робити, — спитав він, відсапуючись, — щоб уникнути цієї жахливої задишки?

— На мій погляд, — відповів лікар, — ви повинні кинути курити, не їсти занадто багато, не пити пива... І, нарешті, змінити окуляри, щоб бачити, куди йдете: я гінеколог, а терапевти — на другому поверсі...

ДУЖЕ ПРОСТО

Після закінчення змагань із плавання репортер питає переможця одного запливу:

— Будь ласка, розкажіть, у чому секрет вашої надзвичайної витривалості?

— О, все дуже просто, — відповідає спортсмен. — Протягом десяти років я працював у Венеції рознощиком телеграм!

СЛУШНЕ ЗАПИТАННЯ

Дві дівчинки гуляють містом. Проходячи повз якийсь будинок, одна з них каже подрузі:

— Дивись, я народилася в цьому будинку, ось там, на другому поверсі.

— А я народилася в лікарні, — зауважила подруга.

— Як? Хіба ти була тоді хвора?

З іспанської переклала Тамара ЮКОВА.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

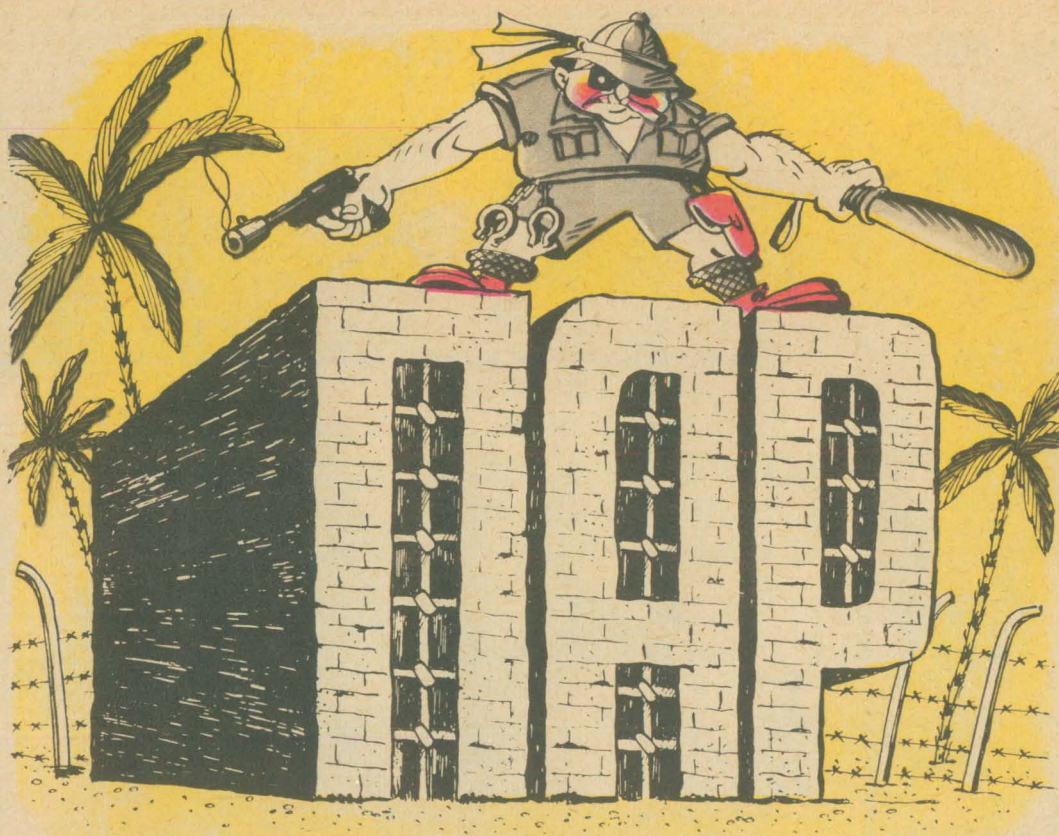
Журнал «Перець» № 14 (1080)
(на українському мові).
Видається двічі на місяць.

Здано до набору 17. 06. 80. Підписано до друку 04. 07. 80. БФ 11485. Формат видання 70×108/16. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 03124. Тираж 3 300 000.

© Журнал «Перець», 1980 р. Рукописи не повертаються. Передруковуєчи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

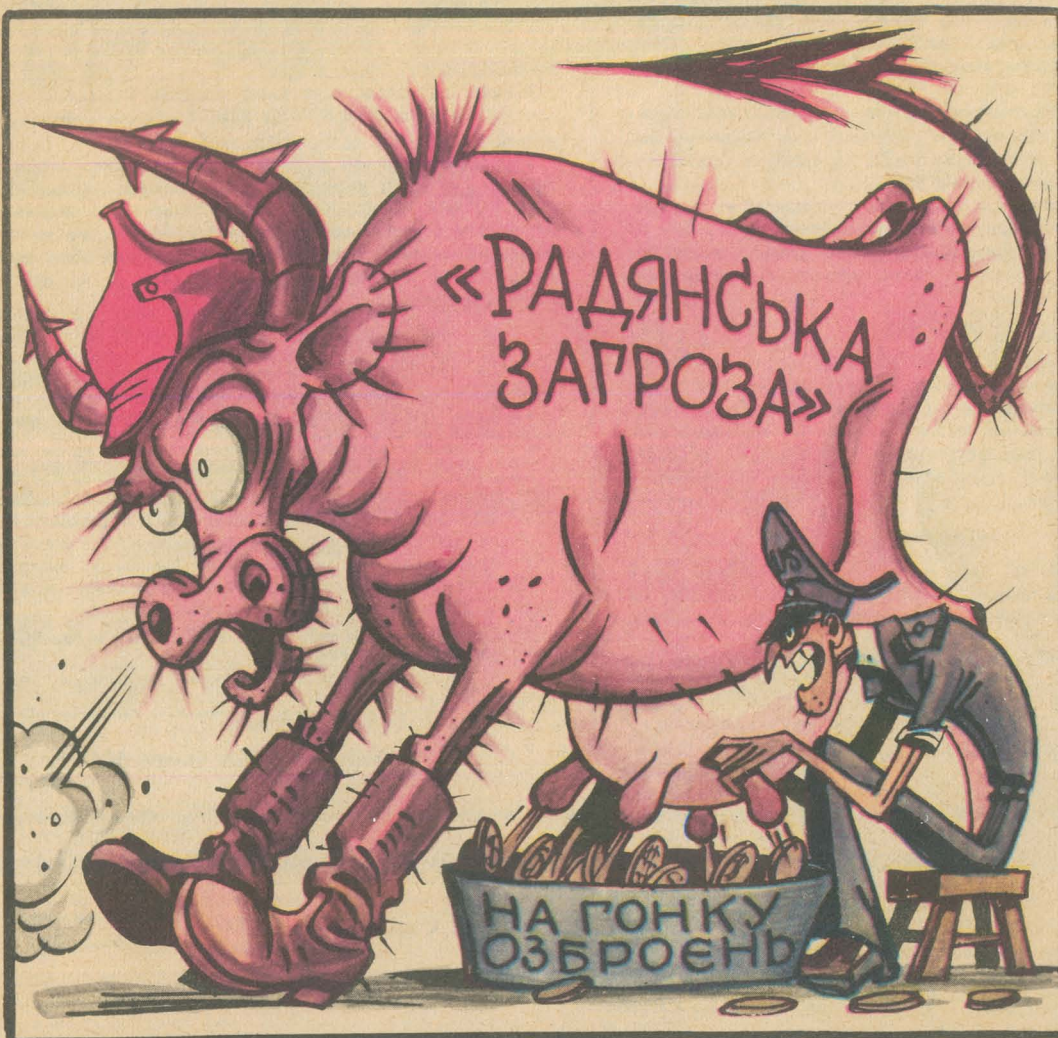
Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

аПАРтеїд.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

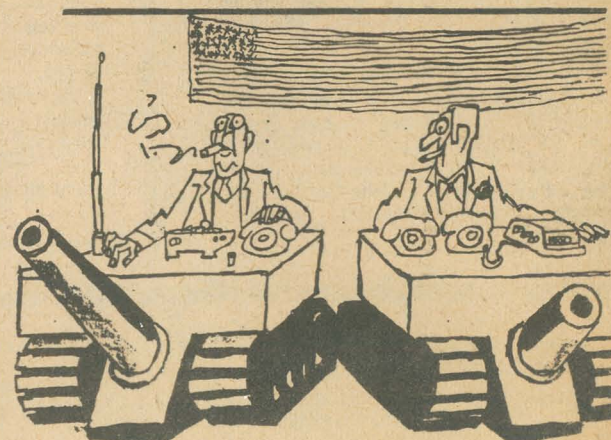

наДІЙНА корова Пентагону.

Мал. М. КАПУСТИ

У світі рівних можливостей.

Адміністрація Картера.
Малюнок із журналу «Стиршел» [Софія].